Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 27 (742)

7 – 11 липня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Підписний індекс – 22242

На варті неба України!

“Мир треба відвойовувати”

2-3 стор.

Звільнення Слов’янська – знаковий момент у боротьбі за відновлення територіальної цілісності України

3 стор.

Навчання льотчиків – процес безперервний

Фото Антона Старишка.

2 стор.

“Антонов” представит новый транспортник в Великобритании

ГП “Антонов” представит свои современные программы на выставке “Фарнборо – 2014”, которая пройдет в период с 14 по 20 июля в предместье Лондона. В программе работы делегации “Антонов”, возглавляемой Президентом – Генеральным конструктором Д.С.Кивой, – ряд встреч и переговоров, направленных на расширение взаимодействия с европейскими компаниями и эксплуатантами самолетов. Среди перспективных программ, которые могут стать основой для развития этого сотрудничества, – новый транспортный самолет Ан-178 грузоподъемностью до 18 т. Этот проект “Антонов” реализует, основываясь на изучении потребностей мирового рынка рамповой военно-транспортной техники.

3 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

ЛЬОТНА ПРАКТИКА

Бойова естафета військових пілотів

Курсом на випуск успішно просуваються курсанти-випускники льотного факультету Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Необхідні професійні навички і льотну майстерність вони набувають в рамках фінальної у вузі льотної практики.

Практичний вишкіл "кожедубівців" відбувається на аеродромі одного з авіаційних з'єднань із залученням літаків типів Л-39 "Альбатрос" і Ан-26, а також вертольотів Мі-8МТ.

За словами командування видового вузу, з моменту початку льотної практики у квітні поточного року кожен із майбутніх льотчиків-винищувачів у середньому має по 36 годин перебування у небі на Л-39 "Альбатрос".

– За весь час навчання в університеті без п'яти хвилин офіцери мають по 90 годин перебування у небі. Вже найближчим часом вони пересядуть до кабін бойових літаків МіГ-29 і Су-27, а також вертольотів Мі-24. До складання ж держіспитів з льотної підготовки, що відбудуться наприкінці серпня на Харківщині, хлопці перетнуть відмітку "100 годин нальоту", – пояснив командир авіаційної бригади.

Льотні показники майбутніх льотчиків військово-транспортної авіації, військових штурманів та вертолітників трохи відстають від товаришів по курсу. Проте, командування військового університету запевняє, що усі четвертокурсники матимуть необхідні практичні навички, аби по випуску виконувати завдання на посадах пілотів Збройних Сил.

До речі, окремі льотчики-інструктори авіаційного з'єднання, на базі якого вчаться курсанти ХУПС, активно вивчають досвід льотчиків, які беруть участь в антитерористичній операції. Тож, ця бойова естафета і безцінний досвід передаються від старших поколінь захисників Вітчизни – молодим воїнам.

Дмитро Горбунов. м. Харків.
Фото автора.

ЛЬОТНА ЗМІНА

Навчання льотчиків – процес безперервний

Динаміка удосконалення професійних навичок льотного та наземного складу авіаційної бригади тактичної авіації винищувальної, якою командує полковник Олег Гесь. продовжує набирати обертів. І це наочно продемонстрували чергові льотні зміни, що відбулись цими днями. Характер виконання завдань окреслили такі особливості, як відпрацювання дій екіпажів по видах льотної підготовки, подальше удосконалення льотних навичок молодих пілотів, обліт авіаційної техніки, і, звісно, підтримання необхідного рівня готовності екіпажів до несення бойового чергування.

Польоти відбулись за схемою "день-ніч", і звичний алгоритм організації льотних змін був дотриманий до дрібниць: підготовка наземної інфраструктури, матеріальної частини, тренажі льотного складу, медичний, тиловий та морально-психологічний супровід тощо.

– Але особливим фактором впливу на чіткість та якість виконання завдань, – зазначив командир авіабригади полковник Олег Гесь, – в усіх випадках була така важлива складова, як суспільно-політична обстановка в країні і особливо на Сході. Тому готовність та спроможність до виконання завдань за призначенням за будь-яких умов для нас є головним чинником підготовки усього особового складу, хоч і польоти у нас проходять у звичному навчальному плановому режимі. І брехливі закиди російських ЗМІ щодо руйнування нашими екіпажами мирних міст і селищ та вбивств мирного населення не мають під собою жодних підстав. Ми вчимось воювати із зовнішнім ворогом та терористами, а не зі своїм народом. І це усвідомлює кожен військовослужбовець нашої частини.

Логічним завершенням льотних змін стали відмінні оцінки особовому складу усіх категорій за самовіддану та сумлінну працю та загальний наліт більше 60 годин, який доданий у скарбничку льотної майстерності екіпажів бригади.

Володимир Лазарєв. "Крила України".

Фото Антона Старишка.

"Мир треба відвойовувати"

На офіційному сайті Президента України опубліковано Указ №543/2014 "Про відзначення державними нагородами". Там їх (нагород) усього шість різного ґатунку. А от список військовослужбовців Збройних Сил та інших силових відомств на дві-три сотні. Переважну більшість Президент нагородив посмертно.

Із 23 військовослужбовців ЗС України, героїзм яких Глава держави відзначив орденом Богдана Хмельницького III-го ступеня, в живих залишилось лише шестеро. Серед них – прізвище військового пілота, який в екстремальній ситуації діяв рішуче та самовіддано, як і належить справжньому чоловіку.

Це – заступник командира окремої бригади армійської авіації, що дислокується на Львівщині, підполковник Валентин Цигульський. Про його героїчний вчинок дізналися усі українці, адже льотчика не раз показували у новинах. Саме такі, як Валентин і є справжні герої України. Не штучні, не кабінетні, не "за прихильність", а справжні. А як іще говорити про людей, які, не шкодуючи власного життя, рятують інші?!

Валентину Цигульському пощастило вижити. Завдяки йому другий день народження може відзначати і штурман-оператор майор Сергій Тітаренко, якого, власне, Валентин і витягнув з палаючого гвинтокрила.

Для українських військових вертолітників участь в антирерористичній операції була очевидною. Адже у нас лише три частини армійської авіації, де на озброєнні військово-транспортні та ударні вертольоти. До того ж, значна частина українських пілотів задіяна у миротворчих місіях під егідою ООН у африканських країнах. Тому, коли ситуація на сході України дійшла до точки кипіння, військові

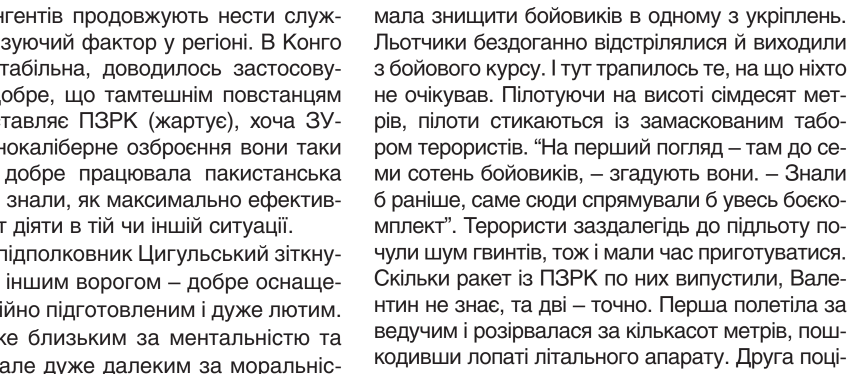
вертолітники добре розуміли: настає час застосовувати свої бойові навички та вміння. На жаль, на рідній землі. Не десь в Африці, у країнах третього світу, а тут, на Батьківщині, за кількасот кілометрів від рідної домівки. Хто б міг подумати про таке ще рік тому?!

Такі думки щохвилини "атакували" і Валентина. Надія на мирне врегулювання конфлікту не згасала, однак страшні новини й аналіз ситуації підказували інше – мир треба відвойовувати.

От і згадав Валентин Цигульський свій перший бойовий досвід у миротворчій операції в Демократичній Республіці Конго. Тамтешні повстанці теж сіють хаос та смерть. Не раз українські бойові вертольоти Мі-24 "умиротворювали" їхню агресію.

– До Конго, де відслужив дев'ять місяців, були ще три ротації в Республіці Ліберія, – розповідає льотчик. – Там спокійніше, війна давно закінчилася, але миротворці різних національних контингентів продовжують нести службу, як стабілізуючий фактор у регіоні. В Конго ситуація нестабільна, доводилось застосовувати силу. Добре, що тамтешнім повстанцям Росія не поставляє ПЗРК (жартує), хоча ЗУшки та крупнокаліберне озброєння вони таки мають. Там добре працювала пакистанська розвідка і ми знали, як максимально ефективно і без втрат діяти в тій чи іншій ситуації.

В Україні підполковник Цигульський зіткнувся із зовсім іншим ворогом – добре оснащеним, професійно підготовленим і дуже лютим. Ворогом дуже близьким за ментальністю та традиціями, але дуже далеким за моральністю – підступним та цинічним. Ворогом, який веде так звану гібридну війну, ховаючись за спинами жінок та дітей.

Про особливості та деталі проведення операції із знищення позицій бойовиків, Валентин, звичайно, не розповідає – триває війна. Та й щодо випадку свого порятунку був не надто багатослівним. "А про що тут довго розповідати – усе тривало лічені секунди", – згадує пілот Мі-24. І, що б не казав Валентин, ці секунди заслуговують на те, аби приділи тиїм більше уваги.

Це було справжнє бойове завдання. 4 червня пара ударних вертольотів Мі-24 мала знищити бойовиків в одному з укріплень. Льотчики бездоганно відстрілялися й виходили з бойового курсу. І тут трапилось те, на що ніхто не очікував. Пілотуючи на висоті сімдесят метрів, пілоти стикаються із замаскованим табором терористів. "На перший погляд – там до семи сотень бойовиків, – згадують вони. – Знали б раніше, саме сюди спрямували б увесь боєкомплект". Терористи заздалегідь до підльоту почули шум гвинтів, тож і мали час приготуватися. Скільки ракет із ПЗРК по них випустили, Валентин не знає, та дві – точно. Перша полетіла за ведучим і розірвалася за кількасот метрів, пошкодивши лопаті літального апарату. Друга поцілила у вертоліт Валентина…

– Удар, вибух, дим та полум'я, – згадує підполковник Цигульський перші секунди. – Та-

З РОБОЧИМ ВІЗИТОМ

Звільнення Слов'янська – знаковий момент у боротьбі за відновлення територіальної цілісності України

Президент України Петро Порошенко відвідав з робочою поїздкою Слов'янськ, де ознайомився з тим, як місто, звільнене від бойовиків, повертається до мирного життя.

Глава держави зустрівся та поспілкувався з місцевим населенням. Він запевнив, що влада зробить усе можливе для якнайшвидшого відновлення нормального життя в місті. Також Президент вручив нагороди військовим, які відзначилися у ході антитерористичної операції.

Президент повідомив, що місцевій владі поставлено завдання якнайшвидше відновити житловий фонд, щоб населення мало можливість повернутися у свої домівки. "Ми чітко встановили терміни, коли мають бути відновлені школи, для того, щоб 1 вересня діти змогли піти в школу, тому що похід до школи – це також символ миру", – наголосив Глава держави.

До міста вже відновлено подачу електроенергії за тимчасовою схемою. "Місто, яке сиділо без світла тижнями, сьогодні матиме можливість увімкнути світло", – сказав Президент.

Він висловив сподівання найближчим часом відвідати Донецьк і Луганськ. При цьому Петро Порошенко зазначив, що звільнення міст на Донбасі – це не тільки військова операція.

– Це стало можливим, коли самі люди зрозуміли, що не хочуть далі жити під тиском, під дулом автоматів бандитів, – сказав він.

Під час перебування у Слов'янську Президент України зазначив, що виходячи з нинішніх обставин, Україна має на меті збільшити обсяги виробництва власної зброї для забезпечення потреб військовослужбовців.

– Не буде більше витрачання мільярдів народних коштів, коштів платників податків на нікому не потрібні наукові програми, які слугували лише елементом розкрадання. Сьогодні українське виробництво буде завантажене системами високоточної зброї, українськими безпілотниками, усім, чого потребує українська армія – починаючи від бронежилетів і закінчуючи тепловізорами, – наголосив Петро Порошенко. – Українська армія зможе воювати ефективно, мобільно, професійно.

СУСІД-ТЕРОРИСТ

Росія викрала і тримає в заручниках українську льотчицю Надію Савченко

Надія Савченко, яку місяць тому захопили в полон російські бойовики, перебуває в СІЗО міста Воронежа. Її звинувачують у причетності до загибелі російських журналістів. Українське МЗС звернулося до Росії з вимогою негайно пояснити незаконне вивезення українки та відповіді не отримало.

Президент України Петро Порошенко доручив вжити невідкладних заходів щодо повернення в Україну Надії Савченко, яка була захоплена терористами в районі проведення антитерористичної операції та незаконно вивезена до Російської Федерації. Зокрема, Глава держави доручив МЗС спільно з відповідними державними органами вжити всіх можливих заходів для безумовного звільнення Надії Савченко російською стороною. Президент доручив звернутися до міжнародних організацій, іноземних держав з вимогою засудження систематичного порушення Росією на території України прав і свобод громадян України.

Також Петро Порошенко закликав Генпрокуратуру та СБУ невідкладно провести перевірку обставин вивезення Надії Савченко з України до Росії і відреагувати відповідним чином, в тому числі щодо притягнення до відповідальності винних осіб.

Водночас у США запевняють, що РФ довела свій зв'язок з терористами появою Савченко у Воронежі. Помічник держсекретаря США Вікторія Нуланд заявила, що поява захопленої терористами Надії Савченко у слідчому ізоляторі РФ свідчить про стійкі зв'язки між Росією і бойовиками. "Те, що українська військовослужбовець, яка була взята в полон сепаратистами в районі бойових дій, а зараз опинилася в російській в'язниці, свідчить про стійкі зв'язки між Росією і сепаратистами", – зазначила Нуланд. "Ця справа – очевидне порушення міжнародного права і прав людини", – підкреслила Нуланд.

Євросоюз також різко засудив дії Кремля. У зверненні йдеться, що співпраця держави-члена Ради Європи з терористичними угрупуваннями в таких діях як викрадення людей, є абсолютно неприйнятним явищем. В ЄС вимагають негайно звільнити українку.

Нагадаємо, тридцяти однорічна штурман Надія Савченко потрапила у полон до бойовиків біля міста Щастя. Терористи були готові обміняти льотчицю на чотирьох бойовиків, але переговори щодо її звільнення не раз зривалися.

ке враження що, мало не вилетів із крісла. Вертоліт частково втрачає керування. Відмовляє гідравліка, можу керувати лише ручкою. Доводиться тримати баланс аби машина не звалилася вниз. На щастя, серед лісу вимальовується галявина. Пощастило. Якби на дерева падали, то було б усе трагічніше.

Сідали, точніше падали, льотчики на фюзеляж. Випускати шасі не було ані часу, ані сенсу. Тоді й отримали суттєві травми. Валентин одразу подивився в бік штурмана. "Ніби живий, але ледь ворушиться", згадує льотчик. Він розбив скло кабіни, таким чином виліз з вертольоту, який все більше охоплювало полум'я. Валентин розумів – часу надто мало. Вантажний відсік Мі-24 вже горів. "Добре що там немає борт-механіка, який рвався летіти з нами…" – в думках миттєво з'являються сотні картинок, але треба діяти. Цигульський спробував витягти бойового товариша. Сергію, внаслідок удару відняло усі кінцівки, а нестерпний біль у спині Валентина зводив шанси на порятунок до мінімуму.

– Лише з другої спроби я ривками витяг Сергія з кабіни і відтягнув його на метрів п'ятнадцять… – згадує льотчик.

За мить почав вибухати боєкомплект, але льотчики були в укритті. Наземна група рятувальників та рятувальний вертоліт прибули майже одночасно і дуже швидко. За це пілоти безмежно вдячні. Інша річ, що в штаб АТО Валентин міг додзвонитися лише з мобілки. Інших варіантів просто не було. А що коли б не взяв з собою, або не був у зоні покриття оператора? Бандити знайшли б пілотів першими?..

Вертоліт Цигульського, як і решта, не був оснащений цією системою, от і згорів. Згоріти, буквально, могли й самі льотчики, які за власні кошти дістали льотні "комбєзи" радянського зразка. Тоді робили якісні, а головне – вогнестійкі. Адже коли Валентин витягав Сергія з палаючого вертольота, обидва льотчики отримали серйозні опіки. Страшно подумати про наслідки, якби пілоти були одягнені у тому, що видають…

Питання оснащення війська нині стоїть вкрай гостро. Пожертви через СМС – крапля в морі. Сучасна сильна армія – задоволення не з дешевих. Витрачати треба не 0,2, а хоча б 2% ВВП на її утримання та модернізацію. Про те, що військо розвалювали методично, усі знають. Тепер треба відбудовувати.

Але ж чому ми не діємо на випередження, а тільки виправляємо помилки. Лише тоді, коли з'явилися перші жертви серед пілотів армійської авіації, держава згадала, що вітчизняні підприємства випускають на диво ефективні протиракетні системи "Адрос", які можна встановлювати на вертольоти. Зараз це поспішно роблять, але ціною кількох бойових машин і, головне – життів українських патріотів.

Нині Валентин на стаціонарному лікуванні у Дніпропетровську. Має травму – два зламані хребці та опіки. Дуже переживає за подальшу льотну кар'єру. Хоче якомога швидше пройти медичну комісію, повернутися у коло бойових побратимів і боронити рідну землю від нелюдів.

Але зараз, після стаціонарного лікування та реабілітації, на деякий час повернеться у коло сім'ї. Родина буде найкращою реабілітацією. Вдома на нього із нетерпінням чекають красуня-дружина та троє синів – справжніх козаків. Старшому та середньому – 14 і 12, а найменшому – всього два рочки. Він з'явився на світ, коли батько був за шість тисяч кілометрів від дому. Треба віддати належне Олені – сильній духом жінці, яка народжувала йому третього сина у той момент, коли він перебував у Конго.

Безумовно, сім'я пишається своїм батьком, пишається ним й уся Україна. На таких як Валентин і тримається наша державність, наша свобода. І жоден агресор не буде диктувати, як нам жити на своїй землі, якою мовою розмовляти, з ким дружити, а з ким ні.

"Ми обов'язково переможемо, бо за нами правда", – у цьому впевнений Валентин, і впевнений кожен український патріот.

Юрій Ігнат. "Крила України".
Фото автора.

"ФАРНБОРО – 2014"

"Антонов" представит новый транспортник в Великобритании

Закінчення. Початок на 1 стор.

Одна из основополагающих тенденций в этом сегменте – замена четырехмоторных турбовинтовых транспортных самолетов на двухмоторные реактивные, которые при близком часовом расходе топлива имеют гораздо более высокую производительность благодаря большей (практически на 40%) крейсерской скорости. Исходя из основных задач, которые ставятся перед средними военно-транспортными самолетами, Ан-178 сможет выполнять задачи в рамках материально-технического обеспечения войск, парашютное десантирование небольших подразделений военнослужащих и грузов на платформах, транспортировать раненых и легкую технику, доставлять оборудование и двигатели. Уникальная особенность Ан-178 – возможность перевозки всех существующих в мире типов пакетируемых грузов (в контейнерах и на поддонах). К тому же, как и все "антоновские" самолеты, Ан-178 получает такие необходимые для транспортного самолета качества, как базирование на аэродромах всех типов, автономность, высокая надежность и боевая живучесть.

Первый полет Ан-178 планируется в начале 2015 г. Потребность рынка в этом самолете оценивается в 200 машин на период до 2032 года.

В сегменте транспортных самолетов на Фарнборо-2014 "Антонов" представит также другие программы: военно-транспортный самолет короткого взлета и посадки Ан-70, который завершил программы Совместных государственных испытаний, дальнейшее развитие всемирно известного тяжелого транспортного самолета Ан-124-100 "Руслан", ряд новых перспективных проектов.

Большое внимание будет уделяться программе развития семейства региональных реактивных самолетов Ан-148/Ан-158. Этот международный проект объединил в себе усилия более 200 компаний-участников из 15 стран мира. Уже сегодня на рынке представлен ряд машин этого семейства различного назначения, в том числе для перевозки от 68 до 99 пассажиров, доставки грузов, VIP-варианты, самолеты для работы в условиях чрезвычайных ситуаций, морские патрульные самолеты.

"Антонов" уверен, что участие в Фарнборо-2014, станет еще одним шагом на пути Украины к развитию международного сотрудничества в авиационной отрасли.

Віктор Гедз.
"Крила України".

Как воевать

Об обеспечении истребительной авиацией боевых действий сухопутных войск в Афганистане рассказал боевой летчик, ветеран Афганской войны генерал-майор запаса Владимир Алексеев.

Обеспечение боевых действий сухопутных войск при отсутствии противодействия авиации противника – эта задача являлась основной для истребителей. Порядка 90% вылетов ИА выполнялось на авиационную поддержку наземных войск.
При отсутствии широкомасштабных операций сухопутных войск истребители в ударном (по наземным целям) варианте действовали по планам бомбо-штурмовых ударов, цели для которых ежедневно нарезались штабом ВВС 40-й ОА для каждого авиационного гарнизона.

Тактика нанесения БШУ и ее совершенствование в ходе боевых действий

По данным разведки, в 1988 году на вооружении бандформирований было около 700 ПЗРК, около 800 ЗГУ и более 4000 ДШК. Из-за увеличения количества ПЗРК на вооружении мятежников и возрастания риска потерь авиации с середины 1986-го командование 40-й ОА вынуждено было увеличить высоты боевого применения всех родов авиации.

При действиях над пустыней минимальная высота полета ограничивалась 4000 м. На этих высотах работали истребители Шиндандта и Кандагара.

В Баграме высоты по родам авиации распределялись следующим образом. Вертолеты выходили из охраняемой зоны аэродрома Баграм на высотах 2000-2500 м, разведчики Су-17М3Р – 6000 м, истребители-бомбардировщики Су-17М3(М4) – 6500 м, штурмовики Су-25 – 7000м, истребители в ударном варианте – 7500 м, группы прикрытия – 8000 м. Эти же высоты использовались и при полетах по маршруту к цели. Высоты ввода в пикирование на цель рассчитывались таким образом, чтобы законченный выход из атаки происходил на высоте не менее 3000 м над целью. Это означало, что если цели находились высоко в горах (3000 – 5000 м), то перед вводом в пикирование МиГ-23МЛД с бомбовой нагрузкой 2000 кг забирались на высоты 9000 м и выше. Такое происходило при работе в верхнем Панджшере, в районе Асмара и Асадабада. Благодаря отличным летным качествам МиГ-23МЛД, высокой тяговооруженности и высокому уровню летной подготовки экипажей истребителей такие задачи не представляли особой сложности.

При подходе к району цели ведущий устанавливал связь с группой ПСО, вертолеты, как правило, обеспечивали нас из положения дежурства в воздухе, а при незначительных удалениях вертолетных площадок от района удара – из готовности №1. Если по какой-либо причине связи с ПСО не было, удар не производился.

После входа в район цели и установления связи с экипажами ПСО, по команде ведущего группы устанавливали крыло 45 град., включали "Максимал" или "Форсаж", выполняли подскок на высоту ввода в пикирование. Ввод в пикирование выполнялся на "Максимале" полупереворотом с креном порядка 120 град. Атака цели производилась попарно. Ведомая пара вводила в пикирование с интервалом 10-15 сек за ведущей парой, как бы по вертушке, и атака цели каждой последующей парой выполнялась с разницей в боевом курсе 10-15 град. Направление атаки, в зависимости от времени суток и положения Солнца, выбиралось таким образом, чтобы максимально затруднить противнику визуальное обнаружение самолетов атакующей группы. Высота сброса боеприпасов тщательно рассчитывалась каждой парой на земле с учетом высоты цели, угла пикирования и характеристического времени падения боеприпасов. Сброс производился по команде ведущего пары при угле пикирования 45 град. и более на числе М=1,15.

С нажатием на БК автоматически включался отстрел тепловых ловушек ЛО-43. После сброса самолет с максимальной перегрузкой (7 ед.) вводился в боевой разворот на форсаже на курс отхода от цели с набором опорной высоты обратного маршрута. После доклада ведущего последней пары о занятии места в боевом порядке, командир группы докладывал на КП Кабула (иногда через самолет-ретранслятор Ан-26РТ) о выходе из района удара и давал "отбой" группе ПСО. К концу 1987 года 168 иап перешел на работу с крылом 33 град., причем эта стреловидность крыла устанавливалась сразу после отхода от точки, а в положении 16 град. крыло ставилось перед роспуском группы при заходе на посадку. Углы пикирования возросли до 60-70 град. Уменьшение стреловидности крыла уменьшило радиус ввода и вывода из пикирования, что сократило время пребывания истребителя в зоне досягаемости ПЗРК противника, а увеличение угла пикирования значительно повысило точность бомбометания.

Хочу особо отметить, что летчиками жестко соблюдалось одно железное правило: атака цели с первого захода. Если этого сделать не удавалось, атака выполнялась по запасной цели. Правило это было сформулировано кровью летчиков, сбитых при повторных заходах на цель.

Высокий уровень боевой выучки всех видов и родов войск, действующих на территории Афганистана, позволял использовать различные способы и тактические приемы взаимодействия при выполнении задач ИА. Так при проведении крупных операций широко применялась работа с авианаводчиками, которые связывались с ведущими группы уже перед вводом в пикирование, уточняли им расположение цели, а то и выдавали новые цели. Возможно это было благодаря высочайшему мастерству и знанию карты экипажами, умению мгновенно уточнять координаты цели на полетной карте и сличать ее с наблюдаемой местностью. Иногда группа выходила в район работы, не зная точного расположения целей из-за быстро меняющейся обстановки. В этом случае целеуказание проводилось с помощью специальных артиллерийских снарядов. По предварительному согласованию с наземными командирами ведущий группы при выходе в район цели подавал им по радио условный сигнал, артиллеристы подсвечивали цель специальными дымовыми снарядами. Обнаружив дым, ведущий производил ввод в пикирование и атаку подсвеченной цели.

Типовыми вариантами подвески при выполнении БШУ в зависимости от характера и необходимой степени поражения цели являлись:

– для БШУ по целям, расположенным на открытой местности: 10-16 ОФАБ-100; четыре РБК-250 или РБК-500 с бомбами АО-2,5 или ЗАБ-2,5; четыре РБК-250Ш или РБК-500Ш с шариковыми бомбами; четыре ФАБ-250ШЛ или 4 ФАБ-500ШЛ с подрывом боевой части на высоте 15 м;

– для БШУ по слабо защищенным целям – ФАБы, ОФАБы – 250-500Т, ТС в комбинации с РБК;

– для БШУ по хорошо укрытым целям использовались БЕТАБы калибра 250-500 кг и ФАБ-250, -500ТС;

– по целям, расположенным в узких ущельях или в пространстве, ограниченном чем-либо применялись ОДАБы калибром от 100 до 500 кг.

В номенклатуру вооружения МиГ-23МЛД для применения по наземным целям входили НАРы типа С-5, С-8, но их мы не применяли из-за больших высот и дальностей применения, которые значительно снижали эффективность этих боеприпасов.

От применения НАР С-24 в ходе боевых действий отказались из-за нескольких случаев остановки самолетных двигателей из-за помпажа при пусках ракет в целях повышения безопасности экипажей.

С ростом боевого мастерства экипажей и приобретением боевого опыта в методику нанесения БШУ, кроме перечисленных выше, вносились изменения, которые в мирное время с целью обеспечения безопасности полетов запрещались. Например, при атаке целей типа базы или укрепленного лагеря мятежников подвешивались, как правило, 2хФАБ-500Т, ТС и 2хРБК-500 с АО-2,5, или ЗАБ-2,5, или РБК с шариковыми бомбами, а сброс производился двумя нажатиями на боевую кнопку.

Вначале сбрасывались ФАБы, которые "вскрывали цель". После схода ФАБов, летчик уточнял прицеливание для РБК и повторно нажимал на БК. Сходили РБК и через 40-50 секунд "добивали" то, что оставалось на земле после разрыва ФАБов. Взрыватели на РБК устанавливались на разное время раскрытия, что позволяло увеличивать плотность падения начинки РБК к центру цели.

Очень эффективно зарекомендовали себя ФАБ-500ШЛ. Эти бомбы были оборудованы выдвижным штырем длиной 15 м, при касании штыря земной поверхности срабатывал взрыватель и происходил подрыв боевой массы бомбы. Из-за того, что подрыв был воздушный на высоте 15 м, механизм поражения по внешнему виду напоминал взрыв ядерной бомбы. Вначале возникал огненный шар, от которого в виде концентрического круга шла ударная волна, затем вырастал "гриб" высотой (в зависимости от подстилающей поверхности) до 300-500 м. В радиусе 200-300 м бомба "глушила" все живое. Но бомбы эти из-за их специфического оборудования (тормозное устройство, штырь) требовали сброса с горизонтального полета, поэтому и методика их сброса была значительно сложнее и требовала точнейшего расчета и филигранного выдерживания параметров сброса. Сброс производился на заданной высоте (расчетная 3000 м относительно цели), учитывающей наличие средств ПВО у противника и по боковому ориентиру, т.к нос самолета на этой высоте закрывал цель.

Методика бомбометания ФАБ-500ШЛ была такой: ввод в пикирование летчик выполнял с опорной высоты (рассчитывалась на земле) в точку, которая располагалась на линии боевого курса и тоже рассчитывалась на земле. Затем с 4-кратной перегрузкой переводил самолет в горизонтальный полет и при проходе траверза бокового ориентира на заданной высоте и скорости производил сброс. Если летчик на "отлично" выдерживал все расчетные параметры, то разрыв бомбы происходил в эллипсе рассеивания по дальности до цели "+, -" 200м и с боковым отклонением "+, -" 100м. С учетом того, что по одной цели работала, как правило, минимум пара самолетов и у каждого подвешивалось минимум по 2 ФАБ-500ШЛ, то 4-8 бомб даже с такой точностью попадания обеспечивали надежное поражение цели.

В ходе операции "Магистраль" (декабрь 1987 – январь 1988 года) впервые сложилась ситуация, когда в Баграме столкнулись с недостатком авиационных бомб. В связи с тем, что операция планировалась на две-три недели, а растянулась на два с лишним месяца, мы перебросали все, что было на складах, даже бомбы выпуска конца сороковых годов. На складах в избытке оставались только САБы. Но войска надо было чем-то поддерживать, поэтому решили попробовать смешанную подвеску из обычных бомб и САБов калибра 100-250 кг с раскрытием их на земле. Пошли восьмеркой, отработали по "зеленке" в провинции Хост. Сразу после посадки я был вызван на КП. Думал, что получу нагоняй от Командующего ВВС 40-й армии генерал-майора Д.Романюка и уже готовился оправдываться, когда неожиданно получил от него команду срочно повторить удар, – "духи бегут". Наш расчет оказался верен, САБы, раскрываясь на земле, производили устрашающее воздействие на живую силу противника и, кроме того, очень хорошо поджигали "зеленку". В западной прессе даже появились заявления о том, что советская авиация применила новые, очень эффективные авиабомбы. После этого подвеска ФАБ + САБ была узаконена и при работе по целям в "зеленке" применялась не только истребителями, но и на Су-17 и Су-25 как в ходе операции "Магистраль", так и после её окончания.

Изоляция района боевых действий

Эта задача решалась путем поиска и уничтожения караванов мятежников, а также минированием горных перевалов, троп, проходов на пути возможного передвижения противника.

Для МиГ-23МЛД типовой при выполнении минирования являлась подвеска от 10 до 16 бомб калибра 100 кг, но иногда для этой цели использовались бомбы более крупного калибра. Время на взрывателях авиабомб устанавливалось от нескольких минут до нескольких суток, что позволяло парализовать действия мятежников в районе минирования на длительное время и не давало возможности противнику произвести разминирование.

Борьба с караванами, колоннами

Борьба с караванами мятежников велась всеми родами войск, входивших в состав 40 ОА, в том числе всеми родами авиации. Причем задача эта была по важности на одном из первых мест. Ведь без необходимого количества боеприпасов и современного вооружения моджахеды не могли оказывать серьезного сопротивления войскам 40-й ОА и вооруженным силам правительства РА.

Истребительная авиация также привлекалась к решению этой задачи. Для летчиков Шиндандта и Кандагара она была одной из главных. Баграмцы тоже били по караванам, но для них, на фоне постоянных вылетов на поддержку сухопутных войск и плановых БШУ в период между операциями, караваны были лишь эпизодами.

Летчиками МиГ-23МЛД из Шиндандта и Кандагара тактика борьбы с караванами противника была освоена в совершенстве. Истребители использовали как разведывательно-ударные действия, т.е сами нашли – сами уничтожили, так и удары по вызову. В этом случае караваны обнаруживались разведывательными группами сухопутных войск, или другими видами разведки, информация с координатами передавалась на КП авиации и летчики с использованием соответствующих боеприпасов уничтожали или рассеивали караваны моджахедов.

С целью не допустить потерь своих самолетов от расчетов ПЗРК, которые охраняли практически каждый караван, высоты поиска и ввода в пикирование для атаки нарезались не менее 4000 метров. Обнаружив цепочку вьючных животных или колонну автомобилей, летчики докладывали координаты и пример-

без потерь

ный состав каравана на КП. Там всегда были данные с расписанием и маршрутом движения мирных караванов, и если на КП об обнаруженном караване данных не было, то он считался чужим и подлежал уничтожению.

Однако, несмотря на все сложности, истребители достаточно эффективно решали задачи борьбы с караванами, и не только в условиях равнинной пустыни, но и в горной местности. Так, в конце ноября 1987 года агентурная разведка добыла данные о движении крупного каравана с боеприпасами и большим количеством "Стингеров" с юга Афганистана по направлению к столице – Кабулу. На перехват каравана из Гардеза вышла группа десантников 56-й дшбр во главе с командиром бригады полковником В.Евневичем. В районе населенного пункта Стоган (30 км южнее Гардеза) караван был обнаружен десантниками. Но был он настолько крупным (более 300 вьючных и 200 чел. охраны), что своими силами, без потерь, уничтожить его не представлялось возможным. К этому времени караван втянулся в "зелёнку" и остановился на отдых. Командир 56-й дшбр полковник В.Евневич понимал, что если караван прорвется в горы, то уничтожить его будет практически невозможно. Поэтому всеми имеющимися у него силами он заблокировал мятежникам вход в горы и доложил про сложившуюся обстановку на КП армии…

Авиация Баграма занималась в тот день плановыми ударами. Экипажи истребителей уже выполнили по два-три боевых вылета и готовились к следующему боевому дню. В 16.00 мне позвонил Командующий ВВС 40-й армии генерал-майор Д.Романюк и поставил задачу в кратчайшие сроки нанести свободными силами удар по каравану. Времени на подготовку удара из-за скорого наступления темноты оставалось в обрез, взлетать надо было не позднее 17.00. Поэтому было принято решение нанести удар шестеркой МиГ-23МЛД, а для доразведки цели задействовать пару Су-17М3Р.

Боевую зарядку для Су-17-х определили по 2 САБ-100 – для точного обозначения цели, для МиГ-23МЛД по 2 РБК-500 с ШОАБ-05 и 2 РБК-500 с АО-2,5 на каждый самолет (ШОАБ-0,5 – шариковые бомбы калибра 0,5 кг; АО-2,5 – осколочные бомбы калибра 2,5 кг). В районе цели разведчики должны были работать с предельно малых (до 200 м) высот, а истребители вводили в пикирование с высоты 7500 м над целью. Временной интервал между доразведкой цели и ударом по ней – одна минута.

Подготовка авиатехники и летного состава была проведена в сжатые сроки, и в 17.00 с аэродрома Баграм взлетела пара Су-17М3Р во главе с командиром разведывательной эскадрильи подполковником Леонтием Кнышом. За ними произвела взлет шестерка МиГ-23МЛД 168-го иап, ведущий группы командир полка. Маршрут ударной группы – Баграм – Суруби – Гардез – Стоган – левым разворотом выход на цель, т.е. как бы с тыла мятежников и со стороны заходящего солнца.

Пара разведчиков сработала четко. Подполковник Л.Кныш по радио проинформировал ведущего ударной группы МиГ-23МЛД о точном районе расположения каравана и для обозначения цели сбросил САБы, затем внес уточнение о том, что САБы раскрылись немного в стороне от центра расположения каравана. Истребители в это время уже вводили свои машины в пикирование, но успели внести коррективы разведчиков при прицеливании. 24 РБК-500 точно накрыли место расположения каравана.

Как рассказывал мне позднее полковник В.Евневич, картина была страшная. Практически все живое было уничтожено. На месте каравана остались только трупы мятежников и верблюдов. Спустившиеся с гор десантники собрали оружие и, самое главное, несколько новеньких "Стингеров", за которыми постоянно охотилась наша разведка.

Ведение воздушной разведки

Хотя для ведения воздушной разведки на территории Афганистана постоянно базировалась отдельная разведэскадрилья, вначале на МиГ-21Р, затем – на Су-17М3Р, это не значило, что экипажи других родов авиации не должны были ею заниматься. Наоборот, в боевом уставе ВВС указывалось, что каждый экипаж в боевом полете должен вести воздушную разведку. Поэтому попутно с выполнением других задач, стоящих перед истребителями в ходе Афганской войны, практически каждый экипаж после выполнения боевого задания докладывал об обнаружении им (если таковые замечались) изменений в месторасположении и составе группировок мятежников. Так, благодаря докладу истребителей 168-го иап в последние дни операции "Магистраль" по деблокированию и снабжению провинции Хост (декабрь-январь 1988 года) был вскрыт факт движения автомобилей из района расположения войск правительства РА в сторону границы с Пакистаном и в горы к мятежникам. Это говорило о том, что львиная доля нашей помощи попадает не в те руки. Предпринятыми мерами расхищение продовольствия и боеприпасов было прекращено.

Необходимо отметить, что полученные в мирное время навыки истребителей в работе с картой и определения координат целей на земле, кодирования их и передачи на КП (а все это отрабатывалось при подготовке летчиков к ведению воздушной разведки в соответствии с курсом боевой подготовки ИА ВВС), оказали неоценимую помощь экипажам истребителей при овладении тактикой работы по наземным целям в Афганистане.

Умение читать карту, мгновенно сличать её с местностью и определять координаты обнаруженных или выданных с КП или авиа наводчиком целей позволяло истребителям успешно выполнять любые поставленные задачи.

Разведка погоды в районах боевых действий и контроль результатов БШУ

Разведка погоды в районах расположения основных и запасных целей авиации проводилась за полтора-два часа до начала "рабочего" авиационного дня. Выполнялась, как правило, на МиГ-23УБ (или на спарках других типов самолетов, которые входили в состав того или иного авиагарнизона).

Взлет происходил в предрассветных сумерках. В полете оценивалась метеообстановка в основных и запасных районах действия авиации на данный летный день. Летали на выполнение этой задачи командиры летных частей, их заместители и начальники служб. При неустойчивых метеоусловиях в процессе боевого дня (ночи) производилась доразведка погоды. Если в районе расположения плановых целей не было погодных условий для нормальной работы, то удар переносился по времени или наносился по запасным целям, которых всегда было в избытке. Весь радиообмен при этом кодировался. Открытым текстом передавалась ложная информация. Вылеты на контроль результатов БШУ выполнялись руководящим составом ВВС ТуркВО, 40-й армии и авиационных частей на учебно-боевых самолетах, в основном на МиГ-23УБ. Иногда для этого поднимались в воздух и инспекторы из боевой подготовки ВВС. Мне приходилось выполнять такие полеты с начальником боевой подготовки ВВС ТуркВО (фамилию боюсь спутать, поэтому упоминать её не буду), с заместителем Командующего ВВС 40-й ОА сначала полковником Б.Кузеняткиным, потом полковником А.Руцким (после того как он освоил МиГ-23) и с Командующим ВВС 40 ОА генерал-майором Д.Романюком (у которого в боевых порядках 168-го иап было более сотни боевых вылетов).

Такие полеты выполнялись при проведении крупных операций и особо ответственных ударов. Например, при проведении операции "Магистраль" спарка МиГ-23УБ практически постоянно висела в воздухе. С нее осуществлялся как контроль точности нанесения БШУ всеми родами авиации, так и непосредственное координация действий различных родов авиации и распределение целей между подходящими к району работы группами баграмских "Грачей" (Су-25), "Стрижей" (Су-17) и "Грифов" (МиГ-23).

Выполнение таких полетов позволяло авиационным командирам четко оценить не только точность работы авиации, но и давало возможность провести качественный разбор боевого вылета, дать оценку организации взаимодействия между группами разнотипных самолетов, участвующих в групповом ударе, непосредственно внутри групп, а также с авианаводчиками и вертолетами ПСО. После тщательного анализа на земле давалась четкая оценка каждой группе, выявлялись недостатки. На основании этого анализа вырабатывались рекомендации по улучшению взаимодействия между группами в воздухе и с наземными пунктами управления.

Совершенствовались существующие и разрабатывались новые, более эффективные тактические приемы нанесения ударов по наземным целям. Ведь обучение не прекращалось и на войне, высокий тактический уровень подготовки летного состава являлся залогом сохранения жизни и роста боевого мастерства летчиков.

Присутствие в районах группового удара опытного командира повышало ответственность и дисциплину летного состава, а иногда и позволяло избежать трагических ошибок.

Специальные задачи

С момента начала переговоров о выводе советских войск из Афганистана в Кабул постоянно прилетали высокие должностные лица из Кремля, чаще других переговоры вел М.Шеварднадзе. Гости прилетали на Ту-154 и Ил-62, которые не были оборудованы средствами защиты от ПЗРК противника, количество которых у бандформирований постоянно возрастало. По данным начальника разведки 108-й мсд (Баграм) подполковника С.Харламова, в районе аэродрома и в зоне Чарикарской долины (вокруг Баграма) на 10-15 бандитов был один ПЗРК типа "Стрела" или "Стингер", аналогичная ситуация была и в зоне аэродрома Кабул. Задачу по обеспечению безопасности литерных бортов возложили на истребителей 168-го иап (Баграм) и вертолетчиков 50-го осап (Кабул).

Вертолетчики методом патрулирования Ми-24-х вокруг кабульского аэропорта обеспечивали безопасность от возможного обстрела ДШК и попыток пусков ПЗРК. Истребители парой встречали литерный борт на подходе к Кабулу, пристраивались к нему на предельно малую дистанцию по обеим сторонам от борта и на протяжении всего этапа снижения до самой посадки буквально своими телами прикрывали важного гостя. При этом ими постоянно велся отстрел тепловых ловушек ЛО-43М.

К выполнению БШУ в рамках специальных задач можно отнести удары, которые наносились для обеспечения безопасности в охраняемых зонах аэродромов базирования боевой авиации. С этой целью обстановка вокруг аэродромов постоянно отслеживалась. Информация добывалась с помощью нашей агентурной разведки, ХАДа (контрразведка армии правительства республики Афганистан), с помощью платных информаторов из числа местного населения.

При получении информации о появлении каких-либо угроз, командование гарнизонов принимало экстренные меры по их устранению, в том числе и нанесением БШУ. Причем, реагировать мы стремились быстро, дабы избежать неприятностей в виде обстрела аэродрома или пусков ПЗРК и зенитного огня по взлетающим и заходящим на посадку самолетам.

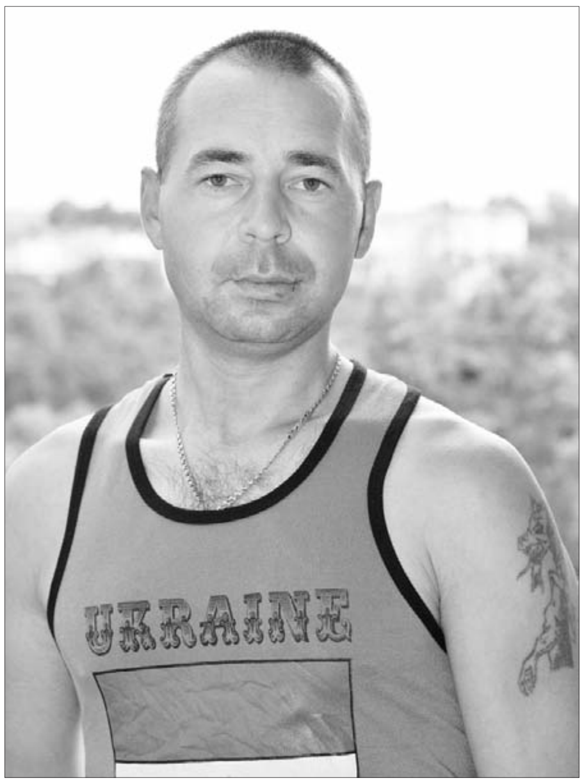
После взлета, с целью маскировки замысла удара, МиГ-23 набирали высоту над аэродромом до входа в инверсионный слой, и, оставляя за собой инверсию, выходили за пределы визуальной видимости аэродрома взлета, чтобы противник убедился в том, что удар планируется где-то далеко от аэродрома. На удалении 50-60 километров ведущий снижал группу, выходил из слоя инверсии и возвращался к аэродрому в расчетную точку ввода в пикирование.

Со смотровой площадки КДП аэродрома Баграм четко просматривалась прилегающая "зеленка" и цели, по которым планировалось нанесение ударов. Поэтому точность удара можно было определить визуально, наблюдая за разрывами в бинокль, а иногда и не вооруженным глазом. Частенько зрители наблюдали и фейерверки, которые создавали подожженные точными ударами склады оружия и боеприпасов бандитов.

"Скоріше б одужати, повернутися до строю й гнати, гнати всю цю нечисть з України!.." –

ось чим переймається на госпітальному ліжку поранений під Слов'янськом зенітник

Сержант Володимир Чубик на війну пішов добровольцем після 13-річної перерви у військовій службі. Пішов не тому, що мав бодай якесь відношення до розрекламованого російськими ЗМІ "Правого сектора" – Володя й на Майдані не був, не те, що у складі якихось політичних партій чи громадських організацій! Пішов захищати свою Батьківщину, свій дім, свою сім'ю, адже прекрасно зрозумів у перші ж дні "ввічливої" агресії Росії проти України: якщо ворога не зупинити на півдні та на сході, він піде далі, і тоді дійсно доведеться обороняти власну домівку!

Простий українець, яких – мільйони…

Володимир – звичайний український чоловік, він із тих, про кого кажуть "трудяга". Народився і виріс у звичайній селянській родині на Рівненщині. Школа, профтехучилище, робота, призов на строкову службу. Тоді, наприкінці дев'яностих, ніхто б і подумати не міг, що навички, отримані під час солдатської служби, йому ще ой як знадобляться!..

Строкову Володимир Чубик служив у Військах Протиповітряної оборони, в Криму. У зенітному ракетному полку з комплексом С-200 на озброєнні сержант Чубик проходив службу на посаді заступника командира взводу – командира установки. Звільнившись у запас, повернувся додому. Працював. Одружившись, невдовзі став батьком. Словом, життя начебто склалося, адже мав усе, що необхідно для щастя – кохану дружину, сина, роботу… Жив простим життям простого українця, доки у двері не постукала війна…

Доброволець

"Крим хоче в Росію? – здивовано думав він. – Та хіба ж хтось не давав усьому півострову розмовляти російською? Хіба хтось пригнічував кримчан? Та там український говір мало де почути можна!".

Володимир добре пам'ятав Крим та кримське життя по своїй армійській службі, тож ніяк не міг повірити в очевидність подій, що з останніх лютневих днів розгорталися на півострові. Та вже на початку березня стало зрозумілим: нічим добрим все це не закінчиться. І, якщо поки що "зелені чоловічки" Путіна в українців не стріляють, це зовсім не означає, що обійдеться без жертв. Батьківщину треба захищати, зрозумів сержант запасу та поїхав до військкомату.

Вже тоді, всередині березня, коли вся країна сподівалася, що кримські події – не більше ніж фарс з боку Росії, і ніякого референдуму просто не буде, до військових комісаріатах у різних куточках України потягнулися добровольці. Сержант запасу Володимир Чубик був одним із них – одним із перших!

З ППО – та й до ВДВ!

Вже за тиждень він був призваний за планом часткової мобілізації. Служити резервіст потрапив до ВДВ. З одного боку – еліта, з іншого ж, Володимир це прекрасно усвідомлював, підвищена небезпека, адже у всі часи "Війська дядька Васі" на війні кидають у самісіньке пекло…

Оскільки ВОС у сержанта запасу був "зенітним", то й у ВДВ він потрапив до зенітного підрозділу, щоправда, звичайно, справу тепер довелося мати не з грізною С-200, а з більш прозаїчною, але так необхідною саме тепер зенітною установкою ЗУ-23.

У Гвардійському, пункті постійної дислокації 25-ї повітрянодесантної бригади, сержант Чубик разом із колегами-резервістами пробув лише тиждень. Після цього розпочалися виїзди на супровід колон, а також для виконання інших специфічних завдань, про які Володимир не дуже й розповідає, керуючись, очевидно, турботою за збереження військової таємниці. Курсували десантники між Донецьком та Харковом – ось все, що вдалося "витягнути" з сержанта під час розмови…

Бойове хрещення сержант-зенітник прийняв під Красним Лиманом. Там десантники відбили у сепаратистів блокпост. Враження – маса!

– Укріплений той блокпост був монументально – не блок, а справжня цитадель! – згадує ті події Володимир. – Відступаючи, снайпери, гранатометники й прості стрілки свою зброю, щоправда, встигли забрати, а нам залишили цілу батарею пляшок з "коктейлями Молотова". Непереливки нам би було у наших БМД-ешках та КамАЗах, якби вони стояли до кінця. Але ж – стояти до кінця можуть лише люди, які захищають рідну землю, а не найманці з місцевим бандитським непотребом!..

Справа була під Слов'янськом…

Після Красного Лиману були й інші бої, інші блокпости, колони та ще багато чого. А потім було 19 червня, "крайній" бій зенітника…

19 червня бої тривали під Ямполем, тим самим Красним Лиманом, під Закотним та Слов'янськом. Бої, у яких тільки 25-а бригада ВДВ втратила 12 військовослужбовців убитими та 25 – пораненими… Серед останніх був і сержант з Рівненщини Володимир Чубик. Йому долею судилося бути у складі колони, що йшла на Слов'янськ…

… Колона десантників та підрозділів частин інших родів військ йшла, на всі боки нащетинившись стволами. Обабіч дороги – "зеленка". Те, що ще пару місяців тому ці, здебільшого, цивільні, суто мирні люди, вважали гарними лісопосадками, тепер, як і колись дехто з них в далекому Афганістані, інакше, ніж "зеленкою", не називає… І ось колона БТР-80, БМД та інших бойових та не дуже машин іде по дорозі між "зеленкою". Раптом "зеленка" огризається гранатометними пострілами і автоматними й кулеметними чергами. Ще перші гранати не долетіли до українських машин, а перші кулі та осколки не знайшли своїх жертв, коли десантники вдарили з усіх стволів по спалахах. Разом із кількома бойовими побратимами Володимир їхав у кузові КамАЗу зі встановленою в ньому зеніткою. Бити у гранатометників зенітними снарядами сенсу не було, тож сержант відкрив вогонь з автомату. Бойові ж машини "валили" з крупнокаліберних кулеметів Владімірова й автоматичних гармат "беемдешок". Осколок від гранати, як це зазвичай і буває, прилетів зненацька. Розтрощивши три зуби, він влетів у рот сержанта, розбив нижню щелепу, відбив кістку підборіддя, пройшов у якихось міліметрах від сонної артерії та застряг у шиї, між щелепою та хребтом…

– Про всяк випадок, прощавай, командире! – прохрипів сержант. – Вибачай, коли щось не так було…

Та попри нестерпний біль та втрату крові, Володимир все ж знайшов у собі сили вколоти через ткань камуфляжу буторфанол зі шприц-тюбика та продовжив вести прицільний вогонь короткими економними чергами. Знеболюючє допомагало не дуже, все ж – це не промедол, а простий, не наркотичний препарат…

Володя стріляв і стріляв. Потім вів вогонь, прикриваючи спочатку водія, а згодом – лікаря-резервіста, який його бинтував. Вистрілив весь боєзапас. Автомат був у буквальному сенсі слова розпечений від інтенсивності стрільби.

Госпітальне турне

А потім була військова "швидка", "вертушка" до польового мобільного госпіталю, а згодом – чергова "вертушка" до Харкова. Перші п'ять днів пораненого сержанта лікували харківські медики, а згодом його відправили літаком аеромедичної евакуації Ан-26 "Vita" до Вінниці. Буквально перед вильотом Володимира встигла провідати дружина – сам він, коли ще до поранення телефонував з Донбасу додому, завжди казав, що, мовляв, стоять у полі, все спокійно й мирно, навіть після поранення не став дзвонити й лякати рідню… Та сусід по палаті у Харкові, поранений молодший сержант зробив сюрприз: вже знав від дружини Володимира, якій сам Володя все ж 20 червня зателефонував та у двох словах сказав про поранення, знав, що вона їде до коханого, а мовчав! Тим більш радісною була зустріч!

Ну, а мама з сестрами та сином відвідали свого героя вже у Вінниці, у Військово-медичному клінічному центрі Центрального регіону, де тепер лікують Володимира Чубика.

– Поранення у Володі досить серйозне, – говорить його лікуючий лікар, начальник клініки щелепно-лицьової хірургії, стоматології, отоларингології та очних хвороб полковник медичної служби Олександр Варченко. – Вогнепальний багатоуламковий перелом нижньої щелепи у фронтальній ділянці, до того ж – чужорідне тіло у ділянці нижньої щелепи. Але ми його обов'язково вилікуємо, можете навіть не сумніватися! За кілька днів прооперуємо і буде як нова копійка! Наразі вирішується питання, ставити на місце відбитої кістки підборіддя титанову пластину чи встановити апарат позавогнищевого остеосинтезу. Протягом певного часу пластина чи апарат знаходитимуться на пораненій ділянці щелепи, а потім ми знімемо цей тимчасовий пристрій і Володимир зможе відправлятися додому!

Назад, у бригаду!

Сам же десантник по родині й рідному обійстю, звичайно, дуже скучив – четвертий місяць вдома не був, але… він більше рветься назад, у бригаду!

– Скоріше б одужати, повернутися до строю й гнати, гнати всю цю нечисть з України! – говорить він. – У тому бою ми чимало їх поклали – вже у шпиталі мені розповідали, щонайменше двісті сепаратистів тоді знайшли свій останній притулок на узбіччях слов'янської траси. Та й наші втрати були відчутними: з 14 чоловік у підрозділі двоє, включаючи офіцера, "двохсоті", і четверо – "трьохсоті"… Отож, поки не помщуся за хлопців, додому їхати рано!..

Тим твердіший у своєму переконанні "вичищати" Україну від сепаратистів Володимир ще й тому, що добре пам'ятає, як сприймало українських силовиків місцеве населення.

– Коли стояли під Лозовою, місцеві мешканці нам і воду, і їжу несли… А ось під Красним Лиманом населення настільки було переляканo досить довгою присутністю терористів, що ще кілька днів після того, як ми відбили блокпост, на трасі жодної машини не було, і лише тоді, коли місцеві побачили, що український прапор над блокпостом майорить вже не перший день, почали з'являтися автівки…

Не менше бойового духу додає й той факт, що сержант прекрасно бачив, із ким доводиться воювати, адже серед терористів – не лише сепаратисти з місцевих, а чимало росіян і кавказців – чеченці та інгуші. Саме вони принесли на українську землю війну, кров та розруху, а значить, мають відповісти за все!

Наостанок розповіді про пораненого десантника – одного з десятків простих українських чоловіків, захисників Вітчизни, які водночас є людьми непростої долі й справжніми героями – можна додати хіба що впевненість у тому, що операція пройде успішно, і він скоро одужає. Адже вінницькі військові медики – лікарі найвищого ґатунку, які й не такі операції робили! До того ж, у ВМКЦ Центрального регіону, як визнають і Володимир, і його сусіди по палаті, і харчування нормальне, і всіма медикаментами, хто б там які чутки не слухав, поранених забезпечують у повному обсязі, і взагалі умови прекрасні – затишок та спокій. Вони, наші герої, це заслужили!

Післямова. Коли номер готувався до друку, стало відомо, що оперуватимуть Володимира Чубика, скоріше за все, одночасно з друком цього номеру – у четвер. Що ж, здоров'я, сержанте, тобі й усім іншим хлопцям, які привезли в собі кулі й осколки зі Сходу. Здоров'я й скорішого одужання!

Олексій Тригуб. "Крила України".
Фото Юрія Ігната та з особистого архіву В.Чубика.

НОВІ РУБЕЖІ

У кримських дослідників – нова прописка

Ця звістка миттю облетіла Чернігів і стала справді унікальною подією для обласного центру. Адже після 20-річного забуття гуркоту турбін і двигунів літаків та вертольотів до міста з славетним авіаційним минулим знову повертаються люди, які нерозривно пов'язані з небом. З тимчасово окупованого Криму сюди передислокували Державний науково-випробувальний центр Збройних Сил України. Нині це – єдина організація в нашій державі, яка дає путівку в життя авіаційній техніці й озброєнню, школа вищого пілотажу, центр наукових досліджень і льотних випробувань. Тож зовсім скоро чернігівці знову побачать та почують в небі бойові одиниці вітчизняних Повітряних Сил, Армійської авіації та авіації Воєнно-Морських Сил, які закружляють поряд із містом і стануть такими ж звичними, як і колись.

Свою історію Центр веде зі створення у Севастополі в далекому 1932-му році морської випробувальної станції Військово-Повітряних Сил Червоної Армії. 90 чоловік загону з невеличким авіапарком розпочали випробування повітряних суден. У повоєнні та подальші роки завдяки новаторським ідеям льотчиками було успішно випробувано різноманітні військові вітчизняні та закордонні зразки літаків. Серед них – важкий штурмовик Ту-91, літаючий човен Б-10, винищувач Р-39 "Аерокобра" та трофейний німецький літак "Арадо-19". З 50-х років минулого століття Центр проводив випробування пошуково-рятувальних та протичовнових модифікацій літаків та вертольотів усіх типів, літальних апаратів корабельного базування та авіаційних бойових частин кораблів, звичайних та вантажних парашутних систем, рятувального спорядження льотних екіпажів, систем приземлення та евакуації космічних апаратів. В Центрі проходили підготовку "на виживання" усі космонавти першого загону. Вперше в історії Військово-Повітряних Сил СРСР льотчикам Центру доручили здійснити посадку винищувачів МіГ-29К і Су-27К на палубу важкого авіанесучого крейсера "Тбілісі".

За багаторічну плідну роботу в галузі льотних випробувань авіаційної техніки 21 військовослужбовцю установи було присвоєно почесне звання "Заслужений льотчик-випробувач СРСР" та "Заслужений штурман-випробувач СРСР". Тут свого часу проходили службу 15 Героїв Радянського Союзу.

Льотчики-випробувачі Центру встановили більше 60 світових авіаційних рекордів, а майже 50 інженерів-випробувачів стали кандидатами технічних наук.

Зі здобуттям Україною Незалежності Центр увійшов до складу Військово-Повітряних Сил української армії. На його базі розпочалася підготовка льотчиків і штурманів-випробувачів військової авіації нової держави. Було успішно проведено випробування військово-транспортного літака Ан-70, модернізованих літаків Су-25, Су-27, МіГ-29, Л-39 та вертольотів Ми-8 і Ми-24, модифікованих літаків Ан-26 та вертольоту Ми-14, вертольота Ка-27 на флагмані ВМС – фрегаті "Гетьман Сагайдачний", безпілотних літальних апаратів, декількох типів цивільних повітряних суден із метою їх сертифікації, низки парашутних систем, засобів безпарашутного десантування та евакуації, озброєння та засобів ураження усіх родів та видів Збройних Сил. Як не згадати і про створення пілотажної групи "Українські соколи", яку вже добре знають як в Україні, так і за її межами. А в кожного її льотчика-випробувача за плечима був солідний наліт і з десяток освоєних типів літаків.

Цього року військові випробувачі розпочали нову сторінку своєї історії. До окупації Кримського півострова Російською Федерацією науково-дослідний центр був розташований під Феодосією. З кінця березня тимчасовим притулком для льотчиків-випробувачів стало Запоріжжя. Саме звідти і прибули до Чернігова перші 100 офіцерів із родинами. А незабаром їхні лави доповнять ще чимало фахівців, які не зрадили Присязі.

Переїзд Центру на Чернігівщину тепло вітали льотчики-ветерани, військовослужбовці місцевого гарнізону та представники органів місцевого самоврядування. Зустрічали "по-домашньому", під звуки Гімну України урочисто підняли Державний прапор. Присутні на святі висловили великі сподівання на відродження авіаційної слави Чернігова. Всі з нетерпінням чекають миті, коли знову завирує життя на військових аеродромах області.

Велика заслуга в передислокації установи на чернігівську землю належить керівництву Сіверського краю. Вони не приховують: щоб ця військова частина базувалася саме в Чернігові, довелося неодноразово звертатися з проханням до виконуючого обов'язки Президента України. І справа не лише в престижі: науково-випробувальний центр може дати значний поштовх для розвитку економіки регіону.

Керівник установи, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, доктор технічних наук полковник Володимир Башинський впевнений, що науково-випробувальна база у місті над Десною повинна стати ключовою в Україні для навчання льотчиків-випробувачів та проведення випробувань. Звичайно, щоб розпочати роботу, потрібна певна база, проте у науковців для цієї справи є все необхідне, а головне – збережено кістяк наукового персоналу.

Полковник Володимир Башинський:

– 80% науковців центру виїхали з окупованої території. Спеціалісти, які відмовилися від передислокації на материкову Україну, не займали ключових посад. Їхня відсутність не вплине на процес становлення нашої установи на новому місці дислокації. Цей фактор відіграє вирішальну роль у початку плідної роботи. Маю надію, що через півроку ми будемо виконувати завдання у повному обсязі.

Навіть під час пам'ятних кримський подій дослідницька установа ні на секунду не припиняла своєї діяльності. Знаходячись під постійним моральним тиском російської пропаганди, що обіцяла "золоті гори" за зраду, більшість цих військових не опустила руки. Знаючи про рішення окремих "колег" по льотній справі, ці науковці продовжували працювати в інтересах не тільки оборонного відомства, а й всіх силових відомств нашої держави. Нині декілька десятків військових дослідників завершують цикл державних випробувань літака Ан-70 на Державному підприємстві України "Антонов", модернізованого літака Су-25 на підприємстві "МіГ-ремонт", спеціального обладнання бойових машин на заводі "Мотор Січ", засобів ураження на полігонах Збройних Сил України.

Зараз у науковців окреслюються чіткі перспективні плани. В майбутньому вони збираються долучитися до розвитку промисловості Чернігівщини, залучатимуть місцеві підприємства до оборонних програм, що дозволить створювати додаткові робочі місця в області.

Ось звичайнісінький приклад. Раніше виготовленням парашутів займалися два заводи, які залишилися на тимчасово окупованій території. Тож тепер для цієї роботи потрібен новий виробник.

– Виступати замовником робіт для певного підприємства ми не можемо, – говорить полковник Володимир Башинський, – проте Міноборони поставило чітке завдання максимально замінити на озброєнні й техніці комплектуючі запчастини із закордонних на вітчизняні. Якщо місцеві заводи мають потенціал для виконання цієї роботи, то вони отримають певні замовлення за встановленою процедурою та будуть виготовляти деталі, обладнання та складові частини для бойової техніки.

Завдяки тому, що в Чернігові залишилися практично всі необхідні для роботи об'єкти Міноборони, його й обрали для базування центру. В місті є військовий аеродром, полігон і відповідна база. Після огляду цих об'єктів військові дослідники навіть відзначили схожість інфраструктури з "господарством" у Феодосії.

Одним із перших завдань є відновлення військового аеродрому "Півці", що на околиці міста. На покинутому летовищі закипіла робота. Вже зараз тут можуть злітати і приземлятись винищувачі, транспортні літаки, гвинтокрили. І хоча в небо звідси вони востаннє піднімалися років 20 тому, злітні смуги збереглися в приємному стані. Самі пілоти науково-дослідної установи їх уподобали ще в квітні під час інспектування. Кажуть, саме те, що треба.

Аеродром – "академія" пілота. Це – як поле для солдата. Окрім дослідницьких робіт на ньому готуватимуть льотчиків-випробувачів для Центру. Нині триває відбір кандидатів із числа військових льотчиків 1-го класу. Процес підготовки таких "спеців" займає два роки. На підготовку одного випробувача літака держава витрачає 150 тонн пального, а вертольота – 80. Виходячи з цих показників, можна припустити, що інтенсивність польотів на аеродромі буде досить напруженою.

Обіцяють військові потурбуватися і про безпеку чернігівців, які проживають неподалік летовища. При експлуатації аеродрому велику увагу приділятимуть питанням підвищення безпеки польотів. Усі заходи виконають так, аби загроз для життя населення не виникало. Стверджують: "Безпеку гарантуємо!". А випробування зброї проводитиметься тільки на військовому полігоні поблизу Гончарівського.

Поряд із щоденними навантаженнями, пов'язаними з відновленням інфраструктури, клопотом військовослужбовців Центру є болюче житлове питання. В Криму основна частина дослідників була забезпечена службовим або постійним житлом. В Чернігові майже всі змушені винаймати квартири або проживати на перших порах у готелі, що значно зменшує сімейний бюджет. Деякі зізнаються, що квартири в Чернігові недешеві. Навіть порівняно з курортною Феодосією. Та льотчики сподіваються на компенсацію та надіються, що в майбутньому їхні родини житимуть у власних оселях.

Чернігів науковцям подобається. Прибраний. Чистенький. У Феодосії тільки набережна така. А поки що офіцери знайомляться з містом і на питання людей, хто вони і чим займаються, жартома відповідають, що керують всім, що літає, та випробують усе, що є.

Голова Чернігівської обласної ради Микола Звєрєв:

– Передислокація Центру важлива подія для нашого регіону. Ми розуміємо всю важливість його функціонування для армії і держави й надаємо максимальну допомогу в розбудові інфраструктури установи. Адже розпочинається відновлення в області галузі цивільної авіації. Незабаром за моєї ініціативи розпочне роботу міжвідомча комісія з питань відчуження спірних земель поблизу аеродрому. Ми повернемо ці ділянки у власність Міністерства оборони України. Очікуємо фінансування оборонним відомством будівництва житла для військовослужбовців. А наші будівельні організації братимуть участь в тендерах на право будівництва квартир для військових гарнізону.

Олег Сушинський.

В ДК “Укроборонпром” новий “генеральний”

Президент України Петро Порошенко представив колективу Державного концерну “Укроборонпром” новопризначеного генерального директора Романа Романова.

– Я чекаю від Вас надзвичайно ефективної співпраці, яка дозволить як значно підвищити прибутковість “Укроборонпрому”, забезпечити наші Збройні Сили високоякісним озброєнням, так і продемонструвати ефективні кроки з боротьби з корупцією, збільшення надходжень до Державного бюджету, – підкреслив Петро Порошенко, звертаючись до Романа Романова.

Водночас Президент України висловив подяку за роботу попередньому керівнику концерну Юрію Тещенку.

Президент висловив переконання, що антитерористична операція, яка відбувається на сході країни, призведе не лише до перемоги, але й до створення нових зразків озброєння, які пройшли “бойове хрещення”. “Держоборонзамовлення буде не лише оснащувати армію, а й буде ударом по безробіттю, по бюджетному ненаповненню, що має надзвичайно важливе значення для Харківської, Дніпропетровської, Сумської, багатьох інших областей України, міста Києва”, – підкреслив Петро Порошенко.

Президент доручив генеральному директору ДК “Укроборонпром” до 11 липня внести на розгляд Ради національної безпеки і оборони новий варіант державного оборонного замовлення.

Петро Порошенко наголосив, що новий керівник ДК “Укроборонпром” є фахівцем, який має достатній досвід для забезпечення ефективної економічної діяльності концерну.

АВІАБУДУВАННЯ

В Запоріжжі вперше піднявся в повітря Мі-2 з новими двигунами

На льотно-випробувальному комплексі ВАТ “Мотор-Січ” вертоліт Мі-2 вперше піднявся в повітря з новими двигунами АІ 450 М. Крім двигуна, у вертольоті частково встановлена нова авіоніка. Потужність нового двигуна складає 460 к.с., що на 110 к.с. більше ніж в попередній версії. Завдяки новому силовому агрегату збільшилася до 6 тонн і вантажопідйомність гелікоптера.

– За допомогою конструкторсько-виробничого потенціалу “Мотор Січ” вертольоти Мі-2, які залишилися у великій кількості в Україні після розвалу Радянського Союзу, отримали друге життя, – розповів журналістам Віктор Шапран, керівник льотно-випробувального комплексу.

Також він відзначив, що ростовські колеги запорізьких авіабудівників не змогли за вісім років досягти того, що за півроку зробили “моторівці”, втіливши в життя ідею В’ячеслава Богуслаєва.

Після п’яти хвилин першого випробувального польоту льотчик-випробувач Андрій Федоров доповів В’ячеславу Богуслаєву про результати випробування. Президент “Мотор Січ”, народний депутат Герой України В’ячеслав Богуслаєв, розповів, що новий Мі-2 буде затребуваний в армії, медицині, МНС і т.д.

–Сьогодні пройшли перші випробування фактично нового-старого Мі-2 і зовсім скоро ми з Андрієм Федоровим і новим вертольотом візьмемо участь у чемпіонаті світу з вертолітного спорту, який пройде в Польщі, – поділився найближчими планами В’ячеслав Богуслаєв.

ДОПОМОГА АРМІЇ

Миколаївські депутати своїм коштом відремонтували БТР для авіаторів

Урочиста церемонія передачі відбулася біля КПП військової частини. У бойової машини відремонтували ходову частину та двигун, а також пофарбували фарбою захисного кольору.

Директор ТОВ “Миколаївський тепловозоремонтний завод” Вячеслав Січенко зазначив, що це вже другий БТР, який на підприємстві ремонтують для потреб миколаївських авіаторів, і четвертий – для потреб українських військових в цілому.

Як розповів народний депутат України Руслан Пересунько, це вже не перша акція його однопартійців. Протягом кількох місяців вони збирали і передали у військові частини військового обладнання та спорядження на суму 250 тисяч гривень.

Начальник штабу авіаційного з’єднання полковник Борис Матіцин запевнив, що оновлена бойова машина допоможе особовому складу військової частини виконувати завдання за призначенням.

ЗАДЛЯ БЕЗПЕКИ

Броньовики для АТО

Війна триває… Звичайно, добре казати про те, що розумні люди вчаться на чужих помилках, але, на жаль, у житті завжди трапляється так, що люди вчаться саме на своїх, а не на чужих помилках – це аксіома буття. Колись, здається, дуже давно, ще взимку цього року, ми вважали росіян друзями й братами, тепер ми знаємо, що до нашої країни колишні “брати” ставляться вороже. Колись, до війни, побачивши незрозумілі решітки на бронетранспортерах, ми б сказали, що це неестетично – тільки тепер ми знаємо, що у негарних ґратах на БТРах елементарно застрягають гранати від РПГ різних модифікацій та АГС-17 “Пламя”, а це – життя екіпажів. Колись ми й гадки не мали про броньовані КамАЗи – тепер наші кулібіни самі бронюють звичайні армійські вантажівки радянського зразка…

Раніше, до війни, ми в газеті називали речі своїми іменами і, відповідно, військові частини – їхніми дійсними найменуваннями, як товариші з підрозділів із захисту інформації не тикали нас носами у сумнозвісний сорок третій наказ ще радянського походження. Сенсу щось утаємничувати не було, адже з будь-якого телеканалу можна було почути дійсні найменування військових частин, та й на нарукавних емблемах вояків нерідко біля номеру полку чи бригади красувався і напис, що вказував на місце дислокації частини. Тепер стало прийнято писати не “бригада” чи “полк”, а “господарство”. Отож, так і будемо спілкуватися з читачами зі сторінок газети поки що так…

У господарстві полковника Ярослава Лермана – на хвилиночку – заслуженого працівника транспорту України (!), ремонтується та зберігається величезна кількість автомобільної та спеціальної техніки Повітряних Сил. Уточнювати цифри не будемо, адже “ворог не спить”. І ось кулібіни цієї військової частини нещодавно ударно попрацювали в інтересах вояків, які беруть участь в антитерористичній операції на сході України.

З метою доукомплектування підрозділів що приймають участь в АТО, безпечного транспортування особового складу визначених підрозділів для ведення розвідки, охорони, патрулювання, супроводження автомобільних колон, а також для доставки зброї, боєприпасів та інших військових вантажів по різних типах доріг та бездоріжжю й евакуації поранених за наказом начальника Центрального автомобільного управління Збройних Сил України у військовій частині А3358 було проведено локальне бронювання двох вантажних автомобілів Урал-4320. Бронювання здійснювалось матеріальними засобами, що знаходились на зберіганні у військовій частині та на складах і базах ЦАВТУ ЗС України. Йдеться про неброньований

метал 16-17 мм завтовшки. Що ж стосується броні для кабіни та броньованого скла, то ці дороговартісні матеріали було знайдено на авторозборках у місті Бердичеві та придбано за рахунок спонсорської допомоги.

Як розповів заступник командира військової частини по роботі з особовим складом підполковник Олександр Коблюк, бронюванню підлягали передня, бокові та нижня частини моторного відсіку, бокові та лобове скло, водійські та пасажирські дверцята, паливний бак, відсік акумуляторної батареї та кузов.

Загальна вага встановленого обладнання складає приблизно 4000 кг. Корисне навантаження автомобіля Урал-4320 – 5000 кг. Після переобладнання двох автомобілів корисне навантаження зменшилось до 1000 кг, що значно обмежує обсяг завдань за призначенням.

– Враховуючи будову автомобільної техніки підвищеної прохідності та збільшення корисного навантаження, подібне переобладнання більш доцільно проводити на автомобілях КрАЗ-255Б, КрАЗ-260, КрАЗ-6322, – розповідає офіцер. – На автомобілях Урал-4320 локальне бронювання доцільно проводити за умови використання броньованої холоднокатаної сталі, яка має меншу товщину та вагу і водночас забезпечує захист від автоматичної зброї. Це набагато збільшить корисне навантаження на автомобіль. Що ж стосується автомобілів КамАЗ, то на них локальне бронювання проводити недоцільно у зв’язку з їх конструктивними особливостями – обмеженим доступом до двигуна та агрегатів.

Роботи з локального бронювання двох Уралів виконували військовослужбовці ремонтно-відновлюва-

НАШІ В ЛІБЕРІЇ

Місію закінчили... Йдемо на підмогу...

У базовому таборі 56-го окремого вертолітного загону національного контингенту місії ООН у Ліберії відбувся Парад медалей.

На урочистості до українських вертолітників прибули спеціальний представник Генсека Організації Об'єднаних Націй у Ліберії міс Карін Лангрен, командувач силами місії ООН в цій країні генерал-майор Леонард Нгонді, заступник комісара поліції та представники інших іноземних контингентів.

Під час урочистостей майже дві сотні українських військовослужбовців отримали почесний нагрудний миротворчий знак "За службу миру". Крім того, міс Карен Лангрен нагородила командира та начальника штабу вертолітного загону відзнакою з символікою Організації Об'єднаних Націй.

– Дякую усім українським миротворцям за те, що вони протягом тривалого часу гідно та професійно виконували свій професійний обов'язок – підтримували мир та спокій у Ліберії, – сказала міс Лангрен. – Обсяг роботи вертолітників надзвичайно великий. Це і перевезення людей та вантажу, і супроводження наземних військ, і повітряне патрулювання, і решта завдань, які були покладені штабом місії. Керівництво Організації Об'єднаних Націй високо цінує фахову роботу українського контингенту. Переконана, що лише спільними зусиллями ми збережемо мир на планеті.

У свою чергу командир 56-го вертолітного загону подякував підлеглим за виконану роботу та побажав усім міцного здоров'я, миру та спокою в кожній українській родині.

Варто додати, що чергова ротація національного контингенту у Ліберії розпочнеться вже за два тижні.

Віктор Ануфрієв. Фото автора.

Триває підготовка вертолітників до чергової ротації

У підготовці до виконання миротворчої місії беруть участь понад 250 військовослужбовців, які плануються кандидатами до складу вертолітного загону.

На Херсонщині, на базі окремої бригади армійської авіації Оперативного командування "Південь" Сухопутних військ ЗС України, триває бойове злагодження підрозділів чергової ротації 56-го окремого вертолітного загону Збройних Сил України до виконання миротворчої місії за мандатом ООН на західному узбережжі африканського континенту – в Ліберії та Кот-д'Івуарі.

За словами керівника збору, начальника відділу армійської авіації центру авіації і протиповітряної оборони оперативного командування "Південь" Сухопутних військ ЗС України військового льотчика-снайпера полковника Андрія Когута, в рамках спланованих заходів особлива увага приділятиметься удосконаленню теоретичних та практичних навичок льотного складу, інженерно-авіаційної служби, групи бойового управління, спеціалістів зв'язку та логістики.

– У кожного підрозділу миротворчого загону свої завдання, – говорить полковник Андрій Когут. – Головна мета збору в тому, аби підрозділ став одним злагодженим механізмом, здатним ефективно діяти незалежно від умов обстановки та особливостей, що можуть виникнути при виконанні поставлених завдань.

Для військового льотчика 1-го класу полковника Петра Пліса це вже не перша миротворча місія на Африканський континент. Саме його призначено кандидатом на посаду командира 56-го окремого вертолітного загону Збройних Сил України чергової ротації.

– Виконання миротворчої місії – це дуже відповідальна справа, – зазначає полковник Петро Пліс. – На сьогодні, рівень підготовки льотчиків – кандидатів на посади миротворчого персоналу, доволі високий, і є достатнім для виконання миротворчих завдань, адже більшість із них були задіяні до виконання заходів у рамках антитерористичної операції, здійснювали польоти в найскладніших умовах.

Зрештою, це було доведено і в ході льотних змін. Офіцери групи бойового управління здійснили практичне наведення екіпажів вертольотів Мі-24 на наземні цілі. Цей доволі складний і важливий елемент підготовки, який вимагає як від авіанавідників, так і від льотного складу необхідного фахового вишколу та чіткого алгоритму взаємодії, ще раз підтвердив високий професійний рівень військовослужбовців.

Крім цього, протягом льотних змін, відповідно до програми підготовки льотно-підйомного складу, – борттехніки та перекладачі вертольотів спільно з особовим складом групи парашутно-десантної служби загону виконали парашутні стрибки.

– Це обов'язковий елемент підготовки, – продовжує полковник Петро Пліс, – і спрямований він не лише на набуття практичного досвіду, а на психологічну готовність до здійснення стрибка. Особливо це стосується бортових перекладачів, офіцерів які ще ні разу не виконували парашутні стрибки.

Так, за час підготовки льотчики, бортові техніки та бортові перекладачі – кандидати на посади до авіаційних ланок загону, ознайомляться з правилами та особливостями дій при аварійній посадці та вимушеному покиданні вертольота над океаном та джунглями, виживання в умовах тропіків. Відпрацюють порядок використання засобів зв'язку, сигнальних піротехнічних засобів, надання медичної самодопомоги та допомоги членам екіпажу при травмуваннях та пораненнях. Крім того, майбутні миротворці відпрацюють елементи орієнтування на місцевості, надання сигналів оповіщення використовуючи купол парашута, спорудження наметів та розкладання багать, навчався діяти на воді з використанням плавзасобів.

– Ці, на перший погляд елементарні речі потрібно знати кожному, їх виконання допоможе протриматися до приходу відповідних пошуково-рятувальних підрозділів, головне – це бути підготовленим до будь– яких подій, як у повітрі, так і на землі чи воді, – наголошує начальник пошуково-рятувальної служби окремої бригади армійської авіації оперативного командування "Південь" майор Олег Ликов.

Відповідну підготовку проходить і особовий склад наземних служб: інженерно-технічної, зв'язку, логістики, медицини, взвод охорони та інші. Загалом, усі сплановані заходи бойового злагодження дадуть змогу особовому складу 20-ї ротації 56-го окремого вертолітного загону Збройних Сил України сил Місії ООН у Ліберії набути необхідного фахового вишколу.

Сергій Фурдик. Фото автора.

льної бази автомобільної та спеціальної техніки. Зокрема, зварювальні роботи, нарізка та встановлення броні взяли на себе командир відділення сержант Руслан Гурін та електрозварювальник солдат Сергій Пенський, підготовчі роботи до встановлення броні виконали командир відділення молодший сержант Андрій Вознюк, старший механік старший солдат Дмитро Сільковський, електрозварювальник солдат Юрій Коваленко, механік солдат Дмитро Овчінніков та токар працівник ЗС України Олександр Тищенко. Підготовкою до фарбування та власне саме фарбування було доручено маляру солдату Дмитру Белорусову та механіку солдату Сергію Жиловському. Під час проведення комплексу робіт з локального бронювання вантажних автомобілів постачанням та забезпеченням необхідними матеріалами займався технік прапорщик Ігор Юхимчук. Роботи виконувались під керівництвом заступника начальника ремонтно-відновлювальної бази автомобільної та спеціальної техніки майора Вадима Удовицького. Загальне ж керівництво здійснював начальник ремонтно-відновлювальної бази автомобільної та спеціальної техніки підполковник Ігор Ревега.

Весь комплекс робіт із локального бронювання зайняв у фахівців частини 5 діб. У День частини, 1 липня, броньовані Урали були передані частині-експлуатанту – із зони проведення АТО до авіаторів-ремонтників приїхали земляки, житомирські десантники, які й забрали вже свої броньовики. Тепер штурмувати блокпости сепаратистів та входити у населені пункти для знищення укріплень та живої сили противника стане зручніше. У кузовах броньованих Уралів десантники встановлять крупнокаліберні кулемети чи зенітні установки й воюватимуть, вже будучи більш захищеними від осколків та куль сепаратистів. Як пояснили у частині, є ситуації, коли застосування звичайних бронетранспортерів чи бойових машин піхоти не дуже зручно, адже кулемети КПВТ у баштах БТР-80 та гармати 2А42 у баштах БМП-2 не можуть обертатися на всі боки – є кути, які їм не під силу. У той самий час кулемет чи зенітку в кузові броньованої вантажівки у потрібний момент завжди можна розвернути, підняти чи опустити кут стрільби – словом, на прикладі броньованого КамАЗу батальйону "Азов" та на власному досвіді українські вояки вже переконалися у тому, що в окремих випадках броньована вантажівка є зручнішою за штатні бронемашини.

Сьогодні броньовані на Житомирщині Урали вже в бою. Наразі вирішується питання щодо використання техніки, матеріальних засобів та фахівців військової частини, якою командує полковник Ярослав Лерман, для того, аби поставити на потік справу локального бронювання військових вантажівок в інтересах військ, що беруть участь в АТО. Як повідомили у частині, це питання зараз вирішується на рівні Генерального штабу.

Олексій Тригуб. "Крила України".

ОСОБЛИВА ДУМКА

Із позиції сили

Генсек НАТО Андерс Фог Расмуссен констатує, що надії на дружні відносини Альянсу з Росією розчинилися після подій в Україні. Разом із тим, він вважає правильними кроки, які були здійснені для зближення сторін. Про це заявив Генсек НАТО німецькій інформаційній агенції Deutsche Welle.

– Ми намагалися залучати Росію до конструктивного співробітництва не тільки протягом останніх п’яти років, а протягом всіх останніх двох десятиліть. Глибоко в серці я переконаний, що це було правильно. Я дотепер вважаю, що в багатьох сферах у нас є спільні інтереси. Але змушений констатувати, що російський хід мислення відрізняється від нашого, – підкреслив Расмуссен.

Він додав, що незважаючи на намагання налагодити справжнє стратегічне партнерство між НАТО й Росією, остання поводиться не як партнер. Більше того, Альянс і у воєнно-політичних документах, і в головах росіян залишається ворогом №1.

– В 1997 році ми скликали Раду Росія – НАТО, ми зафіксували, що не дивимося один на одного, як на ворога, і не будемо застосовувати силу один проти одного. Але на нинішньому прикладі з Україною ми бачимо, що Росія відкрито порушує всі базові принципи. Думаю, що в майбутньому нам потрібно все переосмислити й виступати у відношенні Росії з позиції сили і єдності, – констатував Расмуссен.

ЧОРНЕ МОРЕ

Одночасні маневри

Минулого тижня майже синхронно розпочалися навчання сил НАТО й Росії в акваторії Чорного моря. Це вже не перший випадок, коли РФ і Північноатлантичний альянс влаштовують одночасно маневри в одному регіоні.

У західній частині Чорного моря 4 липня почалися спільні маневри декількох країн НАТО. Як повідомляє агентство AFP, навчання триватимуть до 13 липня, у них беруть участь кораблі Болгарії, США, Греції, Румунії й Туреччини. Військові судна перебувають у болгарських територіальних водах за 250 кілометрів від анексованої Росією у березні Автономної республіки Крим.

Паралельно в Чорному морі тривають військово-морські навчання сил російського Чорноморського флоту. У ньому беруть участь близько 20 бойових кораблів і допоміжних суден, понад 20 літаків і вертольотів, підрозділи морської піхоти й берегової артилерії. Як повідомляє прес-служба міноборони РФ, у рамках маневрів відпрацьовується взаємодія корабельних з’єднань із береговими підрозділами й авіацією. Планом передбачено виконання завдань із знищення з’єднань кораблів умовного супротивника у морі, організація протиповітряної оборони корабельних угруповань і берегових об’єктів, а також організація пошуку, виявлення й знищення “ворожих субмарин”.

НА ОЗБРОЄННЯ

Литва закупить у Польщі кілька десятків ПЗРК

Литва закупить у Польщі кілька десятків переносних зенітно-ракетних комплексів ПЗРК “Гром”. Про це заявив міністр оборони Литви Езас Олекас в литовському Сеймі. Він повідомив, що перша партія зброї може прибути до Литви вже цього року. Закупка ПЗРК 2 липня була схвалена урядом. Усього ж на ПЗРК із бюджету виділять близько 4,3 млн. євро.

ІНФОРМАЦІЙНІ ВІЙНИ

Латвія створює центр протидії пропаганді Кремля

У Латвії за підтримки НАТО відкриють Центр стратегічних комунікацій, основним завданням якого буде проведення інформаційної протидії пропаганді з боку російських засобів масової інформації. Таке рішення було прийняте на тлі україно-російського конфлікту та побоювань, що таким саме чином Кремль зможе впливати на чималу етнічну російську меншину, яка проживає у країнах Балтії. Її частка лише в Латвії та Естонії складає близько чверті населення цих країн.

У своїй діяльності робота Центру буде зосереджена на наданні альтернативної інформації офіційному російському баченню кризових подій як у балтійському, так і східноєвропейському регіоні. Як повідомляє міноборони Латвії, вже до кінця літа Центр має отримати повну акредитацію НАТО. В інформаційному плані Центр працюватиме одночасно в трьох прибалтійських республіках.

Таким чином, як заявила минулого тижня прем’єр-міністр Латвії Лаймдота Страуюма, у країні намагаються протистояти “інформаційній війні” в Латвії, яку російські ЗМІ активно ведуть з моменту вступу країни в НАТО і Європейський Союз в 2004 році. “Латвійський уряд не може дозволити зарубіжній країні втручатися у суверенні справи Латвії, підриваючи основи держави”, – заявила вона під час виступу у парламенті країни.

КОНТРАКТИ

Великобританія довірить обслуговування А400М регіональній авіакомпанії

ВПС Великобританії ще не мають у бойовому складі військово-транспортного літака А400М, втім вже мають намір укласти контракт із британською регіональною авіакомпанією Flybe Aviation на технічне обслуговування повітряних суден. Як повідомляє Defense News, перший контракт із авіакомпанією може бути підписаний терміном на два роки з можливістю його пролонгації. Сума потенційної угоди не уточнюється.

Обслуговуванням літаків, як очікується, займатиметься сервісний підрозділ Flybe Aviation – Flybe Aviation Services, розташований в Ексетері. Це підприємство займається переважно обслуговуванням ближньо– і середньомагістральних реактивних та турбогвинтових пасажирських літаків.

Загалом передбачається, що Великобританія матиме на озброєнні 22 транспортники А400М, перший із яких ВПС отримають у вересні поточного року. Вже до кінця поточного року, як повідомляють у британському міноборони, військовим поставлять п’ять транспортників А400М, чотири із яких будуть прийняті на озброєння. Завершення поставки всіх 22 літаків, передбачених контрактом, заплановано на березень 2018 року.

ТЕСТИ

Білорусь завершила держвипробування власного безпілотника

Наприкінці червня на базі 927-го центру підготовки й застосування безпілотних авіаційних комплексів ВПС і військ ППО Білорусі успішно завершені державні випробування безпілотного авіаційного комплексу із дальністю дії до 100 кілометрів. БПЛА планується застосовувати для вирішення завдань з повітряної розвідки (у тому числі телевізійної, тепловізійної, лазерної й радіаційної) в інтересах силових відомств.

Цим етапом завершено черговий цикл дослідно-конструкторських робіт, проведених організаціями оборонного сектора економіки Республіки Білорусь щодо створення науково-технічної, технологічної, виробничої й нормативної бази для розробки, випробувань, серійного виробництва й використання сучасних багатоцільових безпілотних авіаційних комплексів військового й народно-господарського призначення.

АВІАПАРК

Румуни завершили ремонт мозамбікських винищувачів

Румунська компанія Aerostar завершила відновлення та ремонт винищувачів МіГ-21 ВПС Мозамбіку, повідомляє Jane’s . Як очікується, ці літаки будуть передані замовнику найближчим часом. Паралельно був проведений і ремонт одного навчального літака L-39ZO Albatros, який передадуть Мозамбіку пізніше.

Відновлення та ремонт в Румунії пройшли шість одномісних бойових літаків МіГ-21біс і дві “спарки” МіГ-21УМ. Над кожним із винищувачів роботи тривали протягом 120 днів. За даними Aerostar, компанія провела капітальний ремонт основних елементів планера МіГ-21, вузлів і агрегатів. Крім того, на літаки були встановлені системи GPS-навігації і бортові самописці.

В даний час на території Мозамбіку вже знаходяться шість відновлених винищувачів, які проходять приймальні випробування. Крім того, здійснюється транспортування решти двох літаків. Міністерство оборони Мозамбіку підписало з Aerostar контракт на капітальний ремонт МіГ-21 в 2013 році. Точні терміни укладання угоди не розголошувалися.

За відкритими даними, ВПС Мозамбіку отримали на озброєння 48 винищувачів МіГ-21біс в 1982 році. Переважна більшість цих літаків припинило виконувати польоти в першій половині 1990-х років, а до початку 2000-х років усі вони були зняті з озброєння.

КОНКУРС

Молодь України на міжнародній орбіті

Рада молодих працівників космічної галузі України спільно з міжнародною молодіжною організацією Space Generation Advisory Council (SGAC), за підтримки президентського фонду Леоніда Кучми "Україна" оголошують конкурс для талановитої, активної молоді з яскраво вираженими лідерськими якостями і пристрастю до космічної справи.

Метою є формування кадрового резерву інженерів, вчених і керівників як української, так і світової космічної галузі.

Два переможці конкурсу отримають стипендії та правона участь у конференціях Space Generation Congress і International Astronautical Congress, які проходитимуть з 25 вересня по 3 жовтня 2014 року в Торонто, Канада.

Прийом заявок на участь у конкурсі закінчується 21 липня 2014.

СПІВРОБІТНИЦТВО

Естонія починає переговори про вступ до Європейського космічного агентства

9 липня міністр торгівлі та підприємництва Естонії Ганні Сулінг зустрінеться з генеральним директором ESA, щоб обговорити початок офіційних переговорів про вступ Естонії в члени агентства, повідомляється на сайті stolitsa.ee.

Прибалтійській республіці офіційний вступ на ESA дасть можливість для участі в міжнародних космічних проектах, що, в свою чергу, сприятиме розвитку високих технологій і створенню нових робочих місць у цій сфері.

ЮВІЛЕЙ

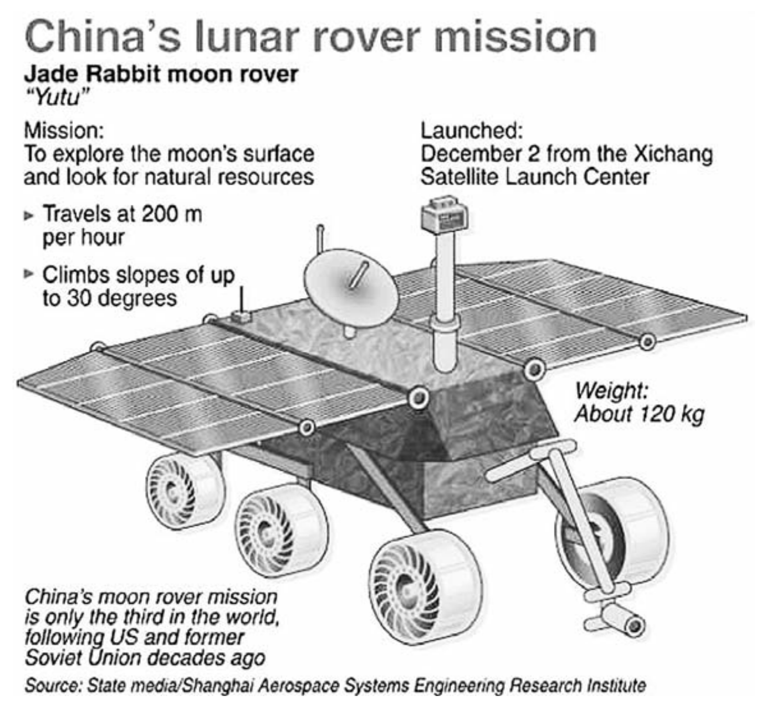
На честь Нейла Армстронга буде названий корпус на мисі Канаверал

Монтажно-випробувальний корпус в Космічному центрі імені Кеннеді на мисі Канаверал, в якому колись проходили передстартову підготовку космічні кораблі Apollo, а зараз фахівці NASA працюють з перспективним пілотованим кораблем Orion, буде названий на честь Нейла Армстронга (Neil Armstrong), першої людини, яка ступила на поверхню Місяця.

Урочиста церемонія присвоєння імені відбудеться 21 липня, в день 45-річчя з дня першої висадки людей на поверхню природного супутника Землі. У ній візьмуть участь адміністратор NASA Чарльз Болден (Charles Bolden) і товариші Армстронга по легендарному польоту Базз Олдрін (Buzz Aldrin) і Майкл Коллінз (Michael Collins).

ПЕРСПЕКТИВИ

Побратима "Нефритового зайця" відправлять на Марс

Головний конструктор китайського місяцеходу "Нефритовий заєць" (Yutu) Ян Цзя сподівається, що поліпшена версія його творіння буде відправлена на Марс, розповідає South China Morning Post.

"Я сподіваюся, що ще до того, як я піду на пенсію, китайці почнуть досліджувати Марс, – заявив Цзя. – Я сподіваюся, що ми зможемо послати марсохід, кращий "Нефритового зайця" на цю планету".

Ян Цзя керував командою фахівців, що створила Нефритового Зайця (Yutu – ім'я вихованця богині Місяця Change в китайській міфології).

Він розповів, що відчув відчай, коли "Нефритовий заєць" втратив зв'язок із Землею через шість тижнів після того, як він успішно досяг поверхні Місяця.

Нефритовий заєць 25 січня 2014 постраждав від "неполадок, пов'язаних з механічним контролем", і втратив зв'язок із Землею. Вчені не були впевнені, що він зможе пережити місячну ніч, яка триває 14 земних діб. Однак, фахівцям космічного агентства вдалося відновити контакт з Yutu в лютому.

Китай оголосив про те, що місія була "повністю успішною", однак проблеми так і не вдалося вирішити, і останні повідомлення, отримані в травні, говорять про те, що ровер поступово "слабшає".

КАЗКОСМОС

Казахстан і космос

2 липня 2014 в Астані пройшла Міжнародна науково-практична конференція "Казахстан і космос", присвячена 20-річчю першого польоту в космос космонавта незалежного Казахстану Талгата Мусабаєва, повідомляє прес-служба Казкосмоса.

Цей космічний політ став новою віхою в історії країни: Талгат Мусабаєв став першим казахом, який здійснив вихід у відкритий космос, була виконана друга наукова програма космічних досліджень і експериментів країни, вперше на космічну орбіту були підняті прапор Республіки Казахстан, жменя казахської землі і священна книга мусульман "Коран".

Відкриваючи роботу конференції, з вітальною промовою до присутніх звернувся перший заступник прем'єр-міністра Республіки Казахстан Б.А.Сагінтаєв. У своєму виступі він зазначив: "Перший політ космонавта незалежного Казахстану назавжди увійшов в історію розвитку суверенної держави і став одним із знакових символів його історії".

У роботі конференції взяли участь офіційні особи Республіки Казахстан, керівники та фахівці зарубіжних національних космічних агентств та провідних космічних компаній з Росії, України, Франції, Німеччини, Великобританії, Японії, Голландії, Румунії, вчені, експерти, представники громадськості, фахівці космічної сфери.

Почесними гостями заходу стали знамениті російські космонавти, які літали разом з Т. Мусабаєвим Юрій Маленченко, Юрій Батурин, керівник російського Центру підготовки космонавтів ім. Гагаріна, космонавт Юрій Лончаков, льотчик-космонавт СРСР Анатолій Арцебарський та інші.

У рамках пленарного засідання були заслухані доповіді керівників Казкосмоса та підвідомчих агентству організацій (АТ "Національний центр космічних досліджень і технологій", АТ "НК "Казахстан Гариш Сапари", АТ "Республіканський центр космічного зв'язку"), представників зарубіжних космічних компаній – партнерів Казкосмоса (EADS Astrium – Франція, SSTL – Великобританія, IABG – Німеччина, КБ "Південне" – Україна), а також виступи російських колег-науковців з Інституту океанології РАН ім. П.П. Ширшова, ВАТ "Науково-дослідний інститут космічного приладобудування" та інших гостей і учасників заходу.

Учасники конференції обговорили досягнення та перспективи розвитку Республіки Казахстан в галузі космічної діяльності, питання подальшої інтеграції у світове космічне співтовариство, а також обмінялися досвідом та науковими досягненнями в космічній сфері.

На завершення заходу голова Казкосмоса Талгат Мусабаєв у своєму заключному слові подякував усім за виявлену увагу і за участь в роботі міжнародної конференції: "З моменту здобуття Казахстаном незалежності, перед нами стояло завдання підтвердження свого статусу та авторитету у світовому співтоваристві, як розвинутого, конкурентоспроможної держави. І одним із кроків на цьому шляху став політ у космос першого космонавта незалежної Казахстану".

СУПУТНИК

Двигуни ISEE-3 запущені вперше з 1987 року

Команда ентузіастів продовжує реалізовувати намічений план з відновлення працездатності космічного апарату ISEE-3 (International Sun-Earth Explorer-3), який був "відправлений на пенсію" у 1997 році, для продовження його наукової місії.

NASA ISEE-3 виконав маневр, що готує його до більш серйозного коригування траєкторії. За словами одного з членів команди проекту ISEE-3 Reboot Project, двигуни космічного апарата не включалися з 1987 року.

На те, щоб виконати маневр в поперечній площині, пішло кілька днів. Це вдалося зробити не з першої спроби, оскільки ISEE-3 не відповідав на тестові команди. Однак, нарешті, все вийшло. Рівень обертання вдалося збільшити з 19.16 обертів на хвилину до 19.76 обертів на хвилину, таким чином, довівши його до норми – специфікації місії для корекції траєкторії.

Тепер фахівці збирають дані, отримані від космічного апарату, готуючись до наступного його контакту з Deep Space Network, – антенами NASA, які орендує зараз команда для того, щоб отримати точну інформацію про місцезнаходження ISEE-3.

Наступним кроком буде зміна траєкторії космічного апарату, що, швидше за все, відбудеться наступного тижня.

У серпні нинішнього року зонд знаходитиметься на мінімальній відстані від Землі. Зараз фахівці очікують, коли супутник увійде в зону видимості для випромінювачів обсерваторії Аресібо, розташованої в Пуерто-Ріко, за допомогою якої здійснюються сеанси зв'язку з зондом.

Що стосується подальшої долі ISEE-3, то вона поки остаточно не визначена. Достеменно відомо лише те, що зонд планують використовувати за прямим призначенням – для збору даних про Землю, Сонце і навколоземний простір. Однак для цього спочатку необхідно з'ясувати, наскільки добре працюють різні прилади, змонтовані на апараті. На даний момент підтверджено, що магнетометр знаходиться в задовільному стані і збирає відомості про сонячну активність. Крім нього у ISEE-3 є ще 13 наукових інструментів. За результатами обстеження буде розроблений план подальшої експлуатації супутника.

Треба вистояти, щоб перемогти…

"Говорити про честь, гідність та інші, наближені до чогось дуже високого, речі я не можу та й не хочу. Зараз і я, і усі мої підлеглі опинились в складній ситуації саме завдяки "людям", які, прикриваючись святими словами, намагаються розірвати на шматочки рідну нам землю. Але попри обставини ми виконуємо свій обов'язок та будемо його виконувати й надалі. За спиною в нас Батьківщина, а поруч – плече побратима. І якщо нам довірили зброю, то вона нам допоможе захистити нашу рідну Україну і близьких нам людей," – саме так вважає командир однієї з частин Повітряних Сил ЗС України, що дислокується на Донеччині, підполковник Микола М.

Вже четвертий місяць поспіль цей зенітний ракетний підрозділ виконує поставленні завдання в режимі нон-стоп.

– Чи може військовослужбовець безперервно витримувати такі психологічні, фізичні навантаження, – перепитує солдат строкової служби Микита Д., і сам же відповідає з щирою посмішкою, вказуючи на колег у однострої, – та ще й як! Справи і обставини, коли наш командир приймав рішення зайняти кругову оборону, були визначені формулою: чи ми згуртуємось і станемо одним міцним кулаком, чи терористи нас розчавлять. Так, час сплив чималий. Не обійшлося без труднощів. Не все гаразд у побуті. Є проблеми загальні і особисті, які потрібно вирішувати самостійно. Але зброю ми навчились тримати, і наші вороги вже мали можливість в цьому переконатись.

Мама зрозуміла, і дала напутнє слово

Про цю донецьку військову частину часто чути у повідомленнях українських та зарубіжних інформагентств. Провокації відбуваються майже кожен день. Ватажки бойовиків у своїх підступних цілях намагаються використовувати навіть батьків військовослужбовців. Чого варті розповіді про шалену небезпеку, на яку наражаються їхні сини під час служби. Та не говорять вони, звідки ця небезпека чикає на українських військовослужбовців. Хіба ж скажуть ті, хто вранці розповідає страшні історії, що саме вони вечорами починають стріляниу в бік військового містечка, казарм та службових приміщень. Переконливими доказами саме такого "піклування" про солдатів Збройних Сил України з боку сепаратистів є відбиті крупнокаліберною стрілецькою зброєю куски штукатурки в службових приміщеннях частини. Наскрізь прострілені ворота КПП – теж "добра" згадка на довгі роки нашим хлопцям, які склали Присягу на вірність народу України і чесно виконують свій обов'язок.

Та батьків розмовами не обдуриш. Більшість особового складу частини, як офіцерів, так і рядових родом саме зі східних областей України. Навіть у ці неспокійні часи рідні військовослужбовців завжди є бажаними гостями у військовому містечку. Одна з матерів, Галина, організувала щось на кшталт батьківського комітету. З-поміж іншого вона координує постійний зв'язок батьків з вищим командуванням підрозділу, турбуючись про всебічне забезпечення частини відповідними службами ПС ЗС України.

Безпека військовослужбовців, їх всебічне забезпечення – це цілком зрозумілі та прийнятні речі і для керівництва військової частини, а тому зусилля їх поєднуються. Їй надають всебічну допомогу, сприяють, по мірі можливостей, у вирішенні проблем. Останнього разу, вирішуючи організаційні питання, мати солдата побула в частині три дні.

Спілкуючись з офіцерами, солдатами, представниками ЗМІ, вона неодноразово підкреслювала, що її єдиний син – це все її життя. І все, що від неї залежить, вона зробить для того, щоби він залишився живим. Проте…

– Коли чую розмови по телебаченню про дезертирство солдатів, мені погано стає, – говорить мати солдата. – Як людина, яка покинула своїх товаришів, знехтувала присягою, нехай навіть під загрозою смерті, може в подальшому жити?

І ці переконання поділяє її син, який впевнений, що у воїна-захисника один обов'язок, один військовий колектив, одна держава. І щиро дивується, що цього не можуть зрозуміти ті, хто воює з українською армією. Тим більше – ті, хто намагається заробити на цій війні.

Один епізод оборони частини

Розповідаючи про сьогодення частини, неможливо оминути події 30 червня, коли під час чергової провокації з боку сепаратистів поблизу військового містечка помер російський журналіст. В той день близько дев'ятнадцятої до воріт КПП частини наблизився так званий перемовник ДеНеєРівської сторони, який представився позивним Гюрза. В черговий раз він намагався тиснути на командування частини, переконуючи залишити військове містечко. На що в котре почув категоричне "Ні".

– Погрози про те, що частина буде розбита за рішучу непокору бойовикам, ми чуємо вже не вперше. Та ми – військові. І виконуємо наказ захищати країну, а не слухаємо так званих "патріотів", що вже чотири місяці поспіль тероризують населення Донбасу, прикриваючись відверто надуманими лозунгами про нацистську загрозу незрозуміло з якого боку, – поділився своїми думками, розповідаючи про події того дня командир частини.

Та це було лише початком провокації. Через чотири години черговий доповів командиру, що колона з десяти автівок та автобус рухаються в сторону частини. Попереджувальний постріл повинен був продемонструвати провокаторам готовність військовослужбовців до рішучих дій. Колона легковиків зупинилась, та автобус продовжив свій рух у бік частини. Водія та пасажирів не переконали навіть попереджувальні знаки про категоричну заборону проїзду.

Чи могли діяти захисники військового містечка більш рішуче, і одним влучним пострілом з гранатомета знищити автобус та пасажирів? Звичайно. Та набутий за час протистояння досвід переконливо доводив: реальної небезпеки від одного автомобіля немає. Сепаратистам були потрібні жертви, як виправдання чергового нападу на частину. На жаль, цього не розуміли люди, яких напхали в автобус, і, як з часом з'ясувалось, російський журналіст, який їх супроводжував.

Начальник штабу Донецького зонального відділу Військової служби правопорядку полковник Валерій М., який безпосередньо контролював дії з боку військовослужбовців, розповів, що саме в ті хвилини, коли автобус з потенційними жертвами наближався до КПП частини, групою бойовиків було відкрито стрільбу по військовому містечку. Протягом п'ятнадцяти хвилин офіцери Збройних Сил України під безперервним вогнем наполегливо вимагали від водія прибрати автобус зі стоянки біля КПП. І, нарешті, після кількох маневрів він неушкоджений від'їхав від військової частини. Стрільбу з обох боків протистояння було припинено у повній темряві близько опівночі, коли колонна сепаратистів нарешті рушила у напрямку Донецька.

Матеріали про ці події негайно були передані слідчим Донецької прокуратури з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері. Розслідування триває. І хоча остаточні висновки зроблять фахівці, безперечно одне: провокація сепаратистів провалена. А відповідальність за чергову жертву, як ще один злочин, повністю лягає на бойовиків та їхнє керівництво.

Це – наша земля. Українська

Окремо треба розповідати про бойову підготовку особового складу, котрий захищає військове містечко. Вона ведеться безперервно і не лише у відведені розпорядком дня години. Кожна хвилина вільного часу, якого у військовослужбовців не так вже й багато, спрямована на зміцнення боєздатності підрозділів. Навіть у хвилини перепочинку часто можна почути, серед іншого, розмови про новітні зразки стрілецького озброєння, правила та порядок пристрілки власної зброї, враховуючи усілякі зброярські тонкощі.

Зайві питання тут вже давно забули задавати. Накази командира не обговорюють. Проте до думки кожного, навіть рядового, стосовно зміцнення оборони частини він дослухається. На місці іноді краще зрозуміти, як мають бути облаштовані позиції, а завдання командира – бачити повну картину оборони військового містечка. Офіцери також намагаються враховувати усі фактори, які може використати супротивник на свою користь, як то напрямки можливої агресії, кількість та характеристики ймовірно застосованої зброї, інші тонкощі оборони містечка.

Особовий склад в ході практичних занять без зайвих умовностей, отримує знання і навички у використанні власної зброї. Ніхто не цурається допомоги більш підготовлених товаришів по службі. Це зовсім не та бойова підготовка, яка відбувалась кілька місяців тому, до початку антитерористичної операції. Воно й зрозуміло: як кажуть в Одесі, це дві великі різниці, коли стрільби проводяться для відмітки у відомості, а коли для того, щоб вистояти і перемогти.

Позитивних настроїв в колективі додалось з прибуттям до військового містечка підрозділу Донецького зонального відділу Військової служби правопорядку. Як кажуть хлопці, разом і батька легше бити, а бажаючих захопити частину аж ніяк не поменшало. Так що поповнення вчасне.

І не тільки українські військовослужбовці захищають частину. Свій внесок роблять і небайдужі жителі міста Донецька. Тільки за останній тиждень старшини підрозділів отримали від городян ліки, засоби особистої гігієни, батарейки і ще багато потрібних речей. Батьки та родичі військовослужбовців, місцеві активісти передали радіостанції, прожектори і господарські інструменти і пообіцяли допомагати в подальшому. Ці приклади активної громадської позиції є прямою моральноюа підтримкою захисників Вітчизни.

– Якщо пересічні люди розуміють, що армія в нас одна, і саме вона має відстояти суверенітет України і право на мирне життя нашого народу, то ми – на вірному шляху, – говорить підполковник Микола М. – А завдання в нас просте – "ВИСТОЯТИ". Для нашої частини це значить – "ПЕРЕМОГТИ". І це зрозуміло як офіцеру так і солдату.

Микола Баутін.
Олександр Дейна.

Прощання з героями

У місті військових вертолітників – Бродах, що на Львівщині, попрощались із загиблими під час антитерористичної операції авіаторами. Військові вертолітники боронили українську землю на Донбасі. Підполковник Андрій Бєлкін, майори Дмитро Шингур та Руслан Мазунов пілотували вертоліт Мі-8, який 24 червня пострілом з переносного зенітного ракетного комплексу було збито біля гори Карачун, під Слав'янськом. Разом із екіпажем на борту вертольота перебували ще 6 військовослужбовців. Ніхто не вижив...

Військовий літак із тілами офіцерів зустрічали військовослужбовці бригади армійської авіації, рідні і близькі пілотів, керівництво області, району та міста. Тисячі простих мешканців Бродів стояли уздовж вулиць, аби віддати шану героям-вертолітникам. Три військові автомобілі у супроводі почесної варти прослідували через все місто до військової частини, де вони проходили службу.

Тут, на плацу авіаційної бригади, бойових побратимів зустрічав увесь особовий склад. Прощання із підполковником Андрієм Бєлкіним та майором Русланом Мазуновим відбулося у клубі військової частини. Із майором Дмитром Шингуром бойові друзі попрощалися на плацу частини. На автомобіль поклали вінки та квіти. Після прощання тіло льотчика-штурмана вертолітної ланки військово-транспортним літаком доставили у Запорізьку область на малу Батьківщину пілота. У нього залишилися батько, дружина, малолітні донька та син. Майор Руслан Мазунов був бортовим авіаційним техніком вертолітної ланки. Його поховали у Бродах.

– Це дуже велике горе для нашого міста і району, – зазначила представник Бродівської міськради Оксана Приступа. – Вже вісім хлопців з нашої військової частини загинули на Донбасі. У всіх родини, маленькі діти. У Руслана залишилася дружина і двійко синів. Командира вертолітної ланки підполковника Андрія Бєлкіна поховали на Рівненщині у місті Радивилів, де він проживав із родиною. Андрію 2 липня мало виповнитися 37 років. Сиротами залишилися троє дітей, старшому сину 14 років, середній доньці – 12, наименшій всього три.

– Це величезна трагедія для нас усіх, – розповів родич дружини загиблого пілота Іван Гадьо. – Надія (дружина загиблого – авт.) сказала молодшій трирічній донечці, що тато перетворився на ангела і тепер буде захищати маленьку сиріточку з небес. Молодшій доці просто не змогла сказати про смерть тата.

Іван не стримуючи емоцій, розповів, що Андрій проходив військову службу В окремій бригаді армійської авіації на Львівщині, жив, будував плани на майбутнє, тричі літав у миротворчі місії на африканський континент і живим-здоровим повертався додому. А тут, на рідній землі, загинув, боронячи святу українську землю і український народ. Офіцер був родом із Криму. Звідти попрощатися із сином приїхала мати. Вона взяла пригоршню землі з могили сина, аби й часточку його душі привезти до рідної Алушти. Під час прощання, до церкви святого Олександра Невського у Радивилові прийшла чи не уся громада.

– Боляче бачити, яке горе принесли чужі імперські амбіції у звичайні українські родини, загибель Андрія – це та втрата, яку нічим тепер не заповнити, – сказав односельчанин Володимир Жолнович. – Я добре знайомий із родиною офіцера. Чув, що він обіцяв діткам приїхати на свій День народження погостювати. А повернувся в труні… Будемо молити Бога, щоб люди схаменулися, склали зброю і ми повернулися до мирного життя.

Поховали офіцера на місцевому кладовищі. Попрощатися із загиблим із зони антитерористичної операції прилетіли бойові товариші Андрія.

– Сьогодні проводжаємо в останню путь загиблого від рук бандитів нашого брата. На його могилі клянемося помститися. Не дамо життя його вбивцям, – сказав один із офіцерів-льотчиків.

Священик із Радивилова отець В'ячеслав оголосив збір коштів на підтримку родини пілота.

– Я хочу звернутися до Президента України! Петре Олексійовичу, благаю Вас, не забувайте за родини тих наших героїв, які загинули за Україну! Як Президент, потурбуйтеся про вдів та осиротілих дітей, серед яких тепер і наша родина, – звернувся після церемонії поховання родич сім'ї Бєлкіних Дмитро Богданович.

Тим часом військовослужбовці авіаційної бригади також роблять багато, аби підтримати родини загиблих.

– Держава вже виплатила допомогу родинам п'ятьох пілотів, які загинули за Батьківщину на початку травня під Слов'янськом, – розповідає офіцер бригади. – Ми також зібрали на рахунках певні кошти. А от питання із забезпеченням житлом наразі просувається надто повільно. Надати квартири родинам у Бродах неможливо, бо Міністерство оборони України тут не веде ніякого будівництва. Житло планують надати у Вінниці. Кажуть, що вже є оформлені огльдові ордери, але наразі сказати точно, коли це буде – важко. Зібрали ми кошти і для родин підполковника Андрій Белкіна, майорів Дмитра Шингура та Руслана Мазунова.

Зараз військові вже закрили цей картковий рахунок, але при потребі можуть надати реквізити, на які благодійники можуть перерахувати кошти для родин героїв.

Владислав Назаркевич. Олександр Гайн. Вадим Бакай.

Підполковник ***Бєлкін*** *Андрій Володимирович*

майор ***Мазур*** *Руслан Олександрович*

капітан ***Шингур*** *Дмитро Васильович*

Допомога сім'ям загиблих:

Картка ПриватБанка: 5168757263300891 на ім'я Шевельов Олексій Олександрович.

9 липня, на 53-ому році з життя передчасно пішов талановитий керівник та справжній офіцер, заступник начальника зенітних ракетних військ Командування Повітряних Сил Збройних Сил України полковник Сергій Курочко.

Сергій Васильович Курочко все своє життя присвятив служінню Батьківщині – службі у Збройних Силах він віддав майже 35 років, знаходячись на своєму посту, можна сказати, до останнього подиху.

Після закінчення у 1984 році Київського вищого зенітного ракетного інженерного училища імені С.М.Кірова проходив службу в Казахстані, на посаді командира радіолокаційного взводу зенітної ракетної частини, що дислокувалася в гарнізоні Аягуз Семипалатинської області. Згодом – служба у Групі радянських військ у Німеччині. Після заміни у 1990 році і до 1996 року проходив службу у місті Теребовля Тернопільської області. В 1990 році з посади начальника командного полку зенітної ракетної бригади майор Сергій Курочко вступив до Харківського військового університету. У 1999 році пройшов навчання на факультеті перепідготовки та підвищення кваліфікації Національної академії оборони України зі спеціальності командно-штабної оперативно-стратегічної.

З 1999 року проходив службу на керівних посадах у Командуванні Військ ППО України, з моменту формування у 2004 році Повітряних Сил і до липня 2014 року полковник Сергій Курочко проходив службу у штабі Командування ПС ЗС України.

Сергій Васильович був справедливим начальником, вірним та надійним товаришем і відданим Військовій присязі та військовій службі офіцером.

Висловлюємо щирі співчуття дружині нашого бойового товариша та його дітям. Сумуємо разом із вами…

Генерали та офіцери Командування Повітряних Сил, особовий склад зенітних ракетних військ ПС ЗС України.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

14 – 20 липня

14 липня 1937 р. *на літаку АНТ-25 встановлено рекорд дальності безпосадочного польоту по прямій - 10148 км.*

14 липня 1951 р. *відбулося перше в СРСР катапультування в скафандрі, Ю.О.Гарнаєв.*

14 липня 1954 р. *перший вільний політ здійснив перший конвертоплан XV-1.*

14 липня 1959 р. *абсолютний світовий рекорд висоти польоту на літаку Т-431 ОКБ П.О.Сухого встановив В.С.Ільюшин – 28852м.*

15 липня 1784 р. *відбувся перший політ дирижабля з балонетом братів Робер (першого прототипу керованих аеростатичних апаратів).*

15 липня 1949 р. *відбувся перший політ надзвукового винищувача Як-50, С.М.Анохін.*

15 липня 1954 р. *відбувся перший політ реактивного пасажирського літака Boeing Model 367-80 (прототип Boeing707).*

15 липня 1969 р. *відбувся перший політ дослідного ЛА"БОР-1" зі швидкістю М=3(4000 м/с).*

16 липня 1947 р. *перший політ здійснив літак Саундерс-PoSRA1.*

16 липня 1956 р. *відбувся перший політ винищувача-перехоплювача Ла-250, О.Г.Кочетков.*

17 липня 1936 р. *встановлено перший офіційний світовий рекорд в СРСР – висота 11294 м з вантажем 500 кг на ЦКБ-26 ОКБ С.В.Іллюшина, В.К.Коккінакі.*

17 липня 1962 р. *Р.Уайт на ракетоплані Х-15, запущеному з літака-носія, досяг висоти 95936 м.*

17 липня 1989 р. *відбувся перший політ стратегічного бомбардувальника Нортроп-Грумман B-2A "Стелс", найдорожчого військового літака у світі (його вартість 1,3 млрд доларів).*

18 липня 1942 р. *відбувся перший політ реактивного винищувача Мессершмітт Ме-262.*

19 липня 1924 р. *здійснив перший політ літак В.Н.Хіоні "Коник-Горбоконик", А.Т.Бербека.*

20 липня 1882 р. *відбувся політ першого у світі літака, керованого людиною і створеного О.Ф.Можайським.*

20 липня 1939 р. *здійснено перший у світі таран на зустрічних курсах, І-16 збив японський винищувач на Халкин-Голі.*

20 липня 1969 р. *відбулася перша посадка і вихід людини на поверхню Місяця, "Аполлон-11", астронавти Н.Армстронг і Дж.Олдрін.*

ВІТАЄМО ІМЕНИННИКІВ

15 липня 1959 р. *народився начальник фінансово-економічного управління КПС ЗС України О.М.Бондар.*

16 липня 1964 р. *народився начальник служби пожежної безпеки КПС ЗС України В.Г.Гомон.*

16 липня 1955 р. *народився начальник штабу – перший заступник командувача ПС ЗС України (2004-2008 рр.) С.Б.Клімов.*

17 липня 1972 р. *народився начальник кадрового центру ПС ЗС України В.А.Бурдейний.*

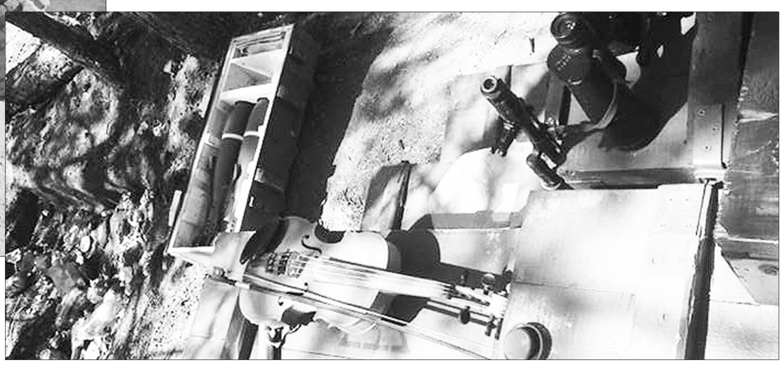
19 липня 1962 р. *народився головний штурман – начальник штурманського управління авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України С.В.Кушнір.*

20 липня 1948 р. *народився заступник директора Департаменту кадрової політики МО України (2004-2011 рр.) В.В. Мазур.*

Снайпер-скрипаль:
“Будемо боротись із ворогами не лише автоматами, а й музикою”

На передовій грають на скрипці, саксофоні, гітарі, баяні? Як би дивно це не звучало, але так. Бійцям також потрібна музика, і – не лише від пострілів і вибухів. Інформація про те, що на антитерористичному фронті завівся Маестро швидко розлетілась соціальними мережами. Та і бажаючі позичити музичний інструмент для чоловіка розшукались практично моментально. Без жодних гарантій повернення, війна все ж таки...

Зараз бійці намагаються знайти час і можливість, аби створити ансамбль. А, можливо, і цілий військово-польовий оркестр вийде? Адже солдати “замовили” ще цілий ряд музичних інструментів: кларнет, валторну, акордеон, трубу, бас-гітару…

Снайпером-скрипалем виявився 42-річний Сергій Костаков, який служить добровольцем у 72-й механізований бригаді, а на війну приїхав із Чехії.

– Без живої музики мені було складно, – розповідає Сергій. – Між боями не хочеться слухати шансон. В консерваторіях я не вчився, просто більше двадцяти років тому закінчив у Києві музичну школу. Музика найкраще допомагає відволіктись від проблем і труднощів, а на війні їх вистачає, як ніколи. Самі розумієте. Якщо не знайти спосіб відволікатись від постійних обстрілів, від того, що поряд гинуть хлопці – можна з глузду з’їхати.

Передати разом із одягом і харчами музичний інструмент вирішив хороший друг Сергія, керівник медіапроектів Всеукраїнського центру сприяння підприємницькій діяльності Ігор Пилипчук. Спочатку планувалось зробити для скрипаля сюрприз, та інформація так швидко розповсюдилась, що сюрпризу не вийшло.

– Перша скрипка знайшлась на 17-й хвилині після публікації, – розповідає Ігор. – Друга – на 27-й. За хвилину написали люди, котрі були готові купити новий інструмент, якщо із подарованим щось не так. Ще за кілька хвилин – низка пропозицій подарувати скрипалеві особисті інструменти. Через величезну кількість перепостів про сюрприз дізнався і сам скрипаль, та історія від цього гіршою не стала. В результаті ми отримали кілька скрипок, а також коштовний саксофон, гітару, баян. Навіть жартували, що підсобка більше нагадує магазин музичних інструментів. Вирішили офіційно формувати громадську ініціативу зі збору та доставки допомоги армії. Сам назвав її “Операція “Маестро”, бо так поза очі називаю Сергія. Через кілька днів бійці отримають ще два акордеони, клавіші та інші інструменти.

Послухати, як грає скрипаль, збирається чи не половина бригади. А улюбленим твором Сергія є твір італійського скрипаля “Чардаш”.

– Спочатку хлопці були шоковані, що поряд із ними служить музикант, – каже Сергій, – та згодом звикли. У нас тут є і гітарист, і баяніст, і саксофоніст… Та поки не вистачає часу, аби зібратись усім разом і створити ансамбль чи принаймні записати разом якийсь ролик. Все ж таки тут війна іде. Але вірю, що коли ситуація стане спокійнішою, ми таки створимо оркестр. Адже, цитуючи рядки з кінофільму “В бой идут одни старики”, можна сказати:

“Кто сказал, что надо бросить
Песни на войне?
После боя сердце просит
Музыки вдвойне!”

Операція “Маестро” настільки зацікавила небайдужих українців, що кількість інструментів перевищила кількість музикантів. Тому снайпер-скрипаль попросив волонтерів частину інструментів передати обдарованим дітям київських музичних шкіл.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

ПАТРІОТИЗМ

За Україну, за її волю…

У важкі для України часи кожен підтримує свою державу як може. Одні готують патріотичні акції. Накшталт “Мені болить моя країна. Пам’яті Небесної сотні” Марини Мельник. Інші – вішають прапори на свої домівки, ходять у вишиванках, співають гімн України й багато іншого. Також актуальними є акції на підтримку наших військових, які нині захищають країну. Відомі співаки, актори, коміки підтримують наших військових різноманітними концертами та виставами.

Багато міст, сіл, районів України влаштовують флешмоби, благодійні акції на підтримку війська. Патріотичним містом виявилась і Вінниця. Пройшовши вулицями, скажімо мікрорайону Старе Місто, можна помітити, що чи не у кожному дворі висить прапор України. Та й знаменитий на весь світ фонтан “Рошен” змінив свій формат. Нове шоу можна сміливо назвати патріотичним. У ньому звучать пісня у виконані Ніни Матвієнко “Квітка”, лунає український народний “Гопак” тощо. Напрмкінці ж завжди з’являється напис “Єдина країна. Единая страна”.

Цікавий прояв любові до своєї Батьківщини довелось спостерігати в одній сім’ї. На кожному застіллі вони співають Гімн України й навіть навчили “Ще не вмерла України…” наймолодшого члена сім’ї. Хлопчик, якому щойно виповнилося 5 рочків, вже чітко розуміє, що треба любити, захищати та цінувати свою державу. Ця патріотична сім’я складається з військових, лікаря та працівника банку. Кожному з них щиро болить його Батьківщина. Вони висилають кошти на підтримку нашого війська, захищають честь країни перед тими, хто висловлює свою неповагу до неї, купують українські наряди, одним словом – люблять країну, у якій живуть.

Слово “Патріотизм” на сьогодні доволі актуальне. Проте кожен трактує його по-різному. Деякі стають патріотами тільки тоді, коли це вигідно їм. А деякі щиро вірять у гарне майбутнє Батьківщини й роблять все, щоб покращити його. Не треба голосно кричати, що ти любиш країну в якій живеш, це і так зрозуміло. Потрібно залишатися їй вірним за будь-яких обставин, а не продаватися іншим державам, мовляв вони гарантують гарне майбутнє. Як казала журналістка, письменниця та співачка Ірена Карпа: “Я демонструю, що ця мова живе, і не треба вдягати вишиванки та шаровари, махати вилами. Мені ніколи не було соромно казати, що я з України, так само мені не соромно говорити українською. Я переконана в тому, що ситуацію в країні треба починати змінювати кожному з себе, а не звинувачувати якогось товстопуза”.

Вікторія Надкринична.

НАРОД ІЗ АРМІЄЮ

Завзяття простих людей

Вже чотири місяці триває неоголошена війна. Українська армія бореться з терористами на Донбасі і в той же час має бути готовою дати відсіч прямій російській агресії. І весь цей час українці допомагають своїм захисникам. Завзятість, наполегливість і впертість простих людей варті захоплення. Ніхто не опускає рук і не зупиняється. Прикладів чимало і вони вражають.

Перші армійські підрозділи вирушили зі Львівщини на східні рубежі держави на початку березня. Відтоді в гарнізонному храмі Петра і Павла у Львові почали приймати пожертви для військових. За цей час вдалося зібрати неймовірну суму грошей: 1 млн 6505 грн 48 коп., 22 тис. 786 євро та 5 тис. 897 доларів США.

– В нашому храмі є скринька для пожертв на потреби військових, – розповідає настоятель храму, голова Центру військового капеланства Львівської архієпархії УГКЦ отець Степан Сус, – тож усі, хто хотів, могли зробити свій внесок у забезпечення наших військових. Також ми зробили спеціальні анкети. Люди могли не просто покласти гроші до скрині, а заповнити спеціальний бланк і передати його разом із грошима безпосередньо священикам. Крім того до храму звертались різні організації, які хотіли зробити свій внесок у покращання забезпечення військових.

У військкоматі капелани дізналися про речі, яких найбільше потребують військові. Таким чином було придбано 12 бронежилетів другого класу, 330 бронежилетів третього класу, 583 бронежилети 5-го класу, 1499 кевларових шоломів, 1200 шапок під шоломи, 1323 спальні мішки, 3 польові медичні набори, 500 шоломів металевих, 300 ношів для поранених. Придбані речі були передані для формувань Збройних Сил України, Нацгвардії та Держприкордонслужби. Усі ці речі обліковані та доставлені на передову. Однак зупинятися на цьому в гарнізонному храмі не збираються.

– Люди й далі приносять до храму гроші з бажанням допомогти армії, – продовжує отець Степан Сус, – тож ми й далі будемо займатись цією справою. Також рідні військових приносять для них чимало різних посилок. У нас є можливість передати всі ці пакунки на Схід. Тож ми і в цьому намагаємося сприяти. Зараз стежимо за долею поранених військових, які лікуються у ВМКЦ Західного регіону. Наша церква має багато зв’язків за кордоном, тож якщо буде потреба – шукатимемо можливості для лікування воїнів за кордоном.

Чимало допомагає військовим церква і в Стрию. Ще в березні в місцевих парафіях за ініціативи головного військового капелана Стрийської єпархії отця Ростислава Височана розпочали збирати кошти для Стрийського зенітного ракетного полку. Прихожани храмів щиро відгукнулися: зібрали десятки тисяч гривень. Але на цьому священики і прихожани не зупинились.

– Нещодавно військові капелани передали полку 50 бронежилетів, – розповідає замкомандира частини підполковник Ігор Шпаргалюк, – одну частину ми вже доставили на бойові позиції наших дивізіонів, інша буде доставлена найближчим часом. Також збираються в дорогу і наші капелани. Вони привезуть вартовим неба необхідні речі. Та головне – зможуть здійснити польові літургії та поспілкуватися з військовими.

Допомагають люди й іншому зенітному ракетному полку. Він має почесне найменування “Львівський”. Дивізіони розташовуються в різних кутках Львівщини.

– Нам небайдужі українці надали допомоги на 32 тисячі гривень, – каже підполковник Олексій Колодін, заступник командира полку, – в основному це екіпірування для підрозділів охорони та обладнання для ремонту військової техніки. Така допомога людей високо цінується військовими. Всі надані речі дуже потрібні в організації служби і сприятимуть змінценню боєздатності підрозділів.

Інколи допомога приходить звідти, звідки її взагалі не чекають. Ось приклад. В 24-ту окрему механізовану бригаду мобілізували простого львів’янина. Після прибуття до місця служби він побачив, що інструментів для ремонту військової техніки практично нема. Розповів про це дружині. Вона розповіла на роботі подружкам. А ті вирішили не просто похитати головами, а взяти й допомогти. Зібрали 11 тисяч гривень. Купили компресор, зварювальний апарат та багато іншого обладнання для ремонту техніки. Інша подружка взяла на роботі мікроавтобус і доставили все це в автопарк бригади.

– Це вже наш другий візит в цю бригаду, – розповідає волонтер Катерина, – першого разу ми привезли військовим апарат, що може сканувати, копіювати і друкувати документи. Не вірили, що зможемо зібрати на нього тисячу гривень. Але нам це вдалося. І ось тепер веземо ремонтне обладнання на більше ніж десять тисяч гривень. Ми – прості жінки, не багачки, але байдужими залишатися не можемо. Віримо, що збудуємо сильну й квітучу Україну, тому допомагаємо нашим чоловікам, чим можемо. Чекаємо на їх найскоріше повернення додому живими й здоровими.

– Раніше ми могли за день відновити один автомобіль, – розповідають військові ремонтники, – з цим обладнанням наша робота стає в рази ефективнішою.

Заступник командира бригади зазначає, що принаймні раз на тиждень хтось обов’язково звертається до військових і висловлює бажання допомогти чимось конкретним бригаді.

Без зайвого галасу українці продовжують віддавати останнє для перемоги. І таких прикладів – тисячі.

Владислав Назаркевич. “Крила України”. Фото автора.

ПОЗИЦІЯ

Залізний Майк росіянам: “Геть з України!”

Ця подія трапилася у Нью-Йорку під час кінофестивалю Tribeca Film. Знаменитий американський боксер Майк Тайсон разом із дружиною презентував документальний фільм про власне життя. Йдучи червоною доріжкою, боксер голосно сказав російським репортерам: “Геть з України!” (“Get out of Ukraine!”), після чого розвернувся і пішов геть.

ПЛАВАННЯ

Повний комплект медалей з Франції

Українська плавчиня Дарина Зевіна завоювала повний комплект медалей у плаванні на спині на відкритому чемпіонаті Франції.

Зевіна стала чемпіонкою на дистанції 100 м на спині (1:00.94 хв). У цьому ж стилі спортсменка здобула срібло на дистанції 50 м на спині (28.74 с), та бронзу – на 200 м на спині (2:12.31 хв).

– За рівнем учасників ці змагання прирівнюють до дорослого чемпіонату Європи з плавання. Адже участь в них брали чемпіони та призери Олімпійських ігор та чемпіонатів світу, – сказав тренер і батько українського плавця Андрія Хлопцова, який також змагався у Франції.

Загалом, участь у відкритому чемпіонаті Франції, що проходив у місті Віші, брали бли-

зько 300 спортсменів з 30 країн світу, в тому числі збірні команди Бразилії, Австралії та Нової Зеландії.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Богдан Бондаренко – переможець турніру в Угорщині

В угорському містечку з невимовною назвою Секешефехерваре відбувся міжнародний турнір Gyulai Istvбn Memorial (“Меморіал Іштвана Дьюлаї”).

Українець Богдан Бондаренко переміг у стрибках у висоту з рекордом змагань – 2,38 м, перевершив, встановлене в минулому році, досягнення грека Констадіноса Баніотіса (2,34 м). Друге і третє місця посіли росіяни – Іван Ухов (2,34 м) і Данило Циплаков (2,30 м). Інший українець Юрій Кримаренко посів лише сьоме місце (2,22 м).

Також у ході змагань відзначилася Анна Рижикова, яка фінішувала другою у бігу на 400 метрів з бар’єрами (55,16 с), а Ганна Тітімець замкнула трійку призерів (55,53). Наталія Погребняк виграла фінал з бігу на 100 метрів (11,69 с), випередивши американку Кемі Дункан (55,16 с). Олеся Повх фінішувала третьою (11,78 с).

Цікаво про мундіаль

Технічне нововведення

В Бразилії вперше, за всю історію чемпіонатів світу з футболу, арбітри почали активно використовувати зникаючий спрей. Вони застосовували його для позначення точного місця виконання штрафного удару та лінії, за якою повинні знаходитися гравці у “стінці”. Цікаво, що спрей, нанесений на покриття футбольного поля (навіть синтетичного), зникає рівно через хвилину, не наносячи жодної шкоди.

Футбольні чиновники залишилися задоволені експериментальною новинкою, тому готові допустити її до єврокубків.

– Уже вирішено, що УЄФА допустить спрей до своїх турнірів, – сказав винахідник пристрою Пабло Сільва. – Деякі люди консервативно поставилися до новинки, але сподіваюся, що уболівальники в усьому світі були здивовані тим, як вона допомогла суддям на світовій першості.

Збірна Германії – рекордсмен чемпіонатів світу

Попереду іще фінальна битва з Аргентиною, а “Бундесмашина” уже встановила новий рекорд. 223 голи – забиті у фінальних стадіях турнірів!

Збірна Бразилії з 221 голом посіло друге місце, а третіми, з неабияким відставанням йдуть аргентинці – 131 м’яч.

Мірослав Клозе – б’є рекорди

Форвард німецької збірної забив 16-й м’яч у фінальних турнірах чемпіонатів світу і заслужив звання кращого бомбардира в історії мундіалів.

Цим досягненням, 36-річний форвард обійшов попереднього рекордсмена, бразильця Роналдо. Досягненням останнього було 15 голів в 19 матчах трьох чемпіонатів світу. Клозе ж, для нового рекорду знадобилося 23 зустрічі на чотирьох турнірах.

Окрім цього, Мірослав Клозе став першим футболістом, що зіграв у півфіналах чотирьох мундіалів, перевершивши досягнення екс-форварда бундестім Уве Зеелера який з’являвся на полі в трьох півфінальних матчах чемпіонатів світу.

Збірна Аргентини найбільш вікова команда на мундіалі

Середній вік футболістів, які потрапили до заявки “альбіселесте” – 28 років і 336 днів. Цікаво, що в числі гравців, які вирушили у складі аргентинської делегації до Бразилії, не виявилося жодного гравця, який народився в 90-х. Більше того, абсолютно вся заявка представляє покоління 80-х.

А от “наймолодшою” збірною в Бразилії стала національна команда Гани: середній вік заявки цієї африканської команди становить 25 років і 224 дні. Трохи старше ще один представник Чорного континенту – збірна Нігерії (25 років і 297 днів).

“Древній” Мондрагон

Легендарний голкіпер збірної Колумбії Фарід Мондрагон, який брав участь ще в мундіалі 1994 року в США, став найбільш літнім футболістом чемпіонату світу. 21 червня, через два дні після гри Колумбії і Кот-Д’Івуара, Мондрагону виповнилося 43 роки.

Виступати за національну збірну Фарід почав ще у 1993 році.

АПЛ – головний донор чемпіонату

Аж 119 футболістів, заявлених для участі в мундіалі, виступають за команди різних англійських дивізіонів. З них 104 – безпосередньо в англійській прем’єр-лізі.

Магія і футбол

Багато африканських команд в переддень Мундіалю знову вдалися до допомоги чаклунів. Особливо суворі звинувачення за чаклунство обрушилися на збірну Гани.

А причиною тому став один з найвпливовіших чаклунів та знахарів Гани Нани Кваку Бонсам, який заявив, що травма форварда збірної Португалії Кріштіану Роналду стала наслідком його чаклунських дій.

Росія – найнудніша на чемпіонаті світу

Британська газета “The Telegraph” опублікувала рейтинг усіх 32 команд, що потрапили на ЧС у Бразилію, оцінивши їх за видовищністю гри, рівнем майстерності, а також за масштабом підтримки уболівальників.

Останнє місце в рейтингу зайняла збірна Росії. Видовищність її гри оцінили в один бал з десяти, активність уболівальників – у два з п’яти, а рівень навичок – в чотири з десяти. Усього жалюгідних 7 балів.

А от збірну Колумбії, що вибула після програшу Бразилії у чвертьфіналі, визнано навидовищнішою командою чемпіонату. Колумбійці отримали десять з десяти балів за видовищність, п’ять з п’яти за активність уболівальників, дев’ять з десяти за рівень майстерності.

До речі, приїхавши на Чемпіонат світу вперше за останні 12 років, Росія виявилася єдиною командою, у складі якої немає жодного легіонера: всі гравці виступають в національному чемпіонаті.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”. м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов’язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96, 0432-59-62-26,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

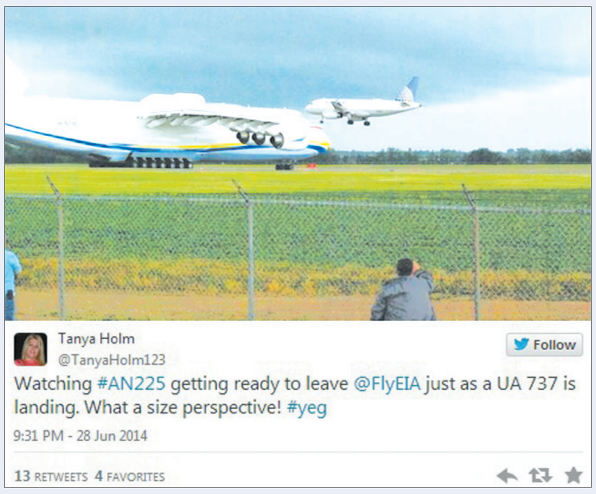
Головний редактор М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8205 на місяць Зам. № 142226.
Перший редактор Сергій Свенцицький

Ан-225 “Мрія” став зіркою серед американських блогерів

Легендарний український літак Ан-225 “Мрія” ошелешив американських блогерів. Вони прийшли в небувалий захват від українського гіганта. Нещодавно літак побував у американському Міннеаполісі, після чого Twitter вибухнув захопленими повідомленнями і фотографіями красеня.

Аби подивитись на відправлення повітряного гіганта, сотні американців спеціально прийшли або приїхали до аеропорту. У Міннесоті Ан-225 перебував із метою транспортування на Близький Схід обладнання для кондиціонування.

Транспортний літак Ан-225, створений “Антоновим” є найбільшим і найпотужнішим транспортним літаком у світі. Довжиною майже у футбольне поле, повітряний гігант встановив 240 світових рекордів. Тому і не дивно, що українська “Мрія” приваблює увагу людей усього світу.

Підготувала Анастасія Олехнович. “Крила України”.

АВТОДРОМ

Focus ST відтепер із “дизелем”

Компанія Ford розсекретила оновлений “заряджений” хетчбек Focus ST, публічний дебют якого відбувся в останні вихідні червня, в рамках фестивалю швидкості в британському Гудвуді.

Як і очікувалося, до моторної лінійки вперше увійшов дизельний агрегат об’ємом 2 літри. Він здатний продукувати 185 кінських сил і 400 Нм обертального моменту (доступний у діапазоні від 2000 до 2750 обертів у хвилину). Силова установка дозволяє Focus ST розігнатися до сотні за вісім секунд. При цьому, максимальна швидкість авто складає 217 кілометрів за годину, а витрата пального у змішаному циклі коливається близько позначки у 4,4 літри на сотню.

Бензиновий агрегат залишився без змін. Дволітрова “турбочетвірка” EcoBoost продукує 250 кінських сил і 360 Нм обертального моменту та здатена прискорити авто до сотні за 6,5 секунди. Максималка при цьому складає 247 км/год. Витрата пального у змішаному циклі складає 6,8 літра. Обидва мотори агрегатуються із шестиступінчастою “механікою”.

Ходова частина Focus ST також зазнала втручань інженерів. Автомобілю переналаштували підвіску, зокрема змінили передні пружини й усі амортизатори. Також дещо модернізували підсилювач рульового керування та систему стабілізації. Щодо змін у екстер’єрі, то вони торкнулися бамперів, капоту, фар головного світла й “протитуманок”. Крім того, Focus ST матиме 18-дюймові легкосплавні колісні диски іншого дизайну. У салоні з’явилося нове рульове колесо, видозмінені торпедо та центральну консоль, а також новий блок управління кліматконтролем.

До базового обладнання увійдуть адаптивні фари головного світла й камера заднього огляду. Додатково авто можлна обладнати системою спостереження за розміткою, мультимедійним комплексом SYNC 2 із восьмидюймовим сенсорним дисплеєм, навігатором і функцією голосових команд. У Європі перші автомобілі Ford Focus ST з’являться у дилерів вже на початку наступного року.

Сергій Клименко. “Крила України”.

Українські красуні піднімають бойовий дух армії

У Музеї української пропаганди фотохудожник Катерина Крючкова презентувала серію плакатів на підтримку української армії.

– Що може бути більш прекрасним за красу української жінки?! Сама по собі українська жінка – феномен, адже в жодного народу, в жодній країні ви ніколи не знайдете такий скарб. Наші жінки наділені такою унікальністю і неповторністю, красою та надзвичайною силою, яка здатна надихати та емоційно заряджати кожного чоловіка, – розмірковує фотомайстер Катерина Крючкова, – Ми не шукали професійних моделей, нашими моделями були і залишаються прості дівчата, так би мовити “з народу”. Головною особливістю даної серії плакатів є те, що в цей раз ми вирішили додати вірші. Тому складається таке враження, що плакат промовляє до тебе, підіймає в тобі бойовий дух, адже саме бойовий дух має вести до перемоги кожного солдата. Україну часто порівнюють з жінкою. Вона тендітна, але мужня, красива і чарівна, але сильна й незламна. Це все про Україну та її жінок. І коли саме такі слова і асоціації будуть народжуватись у голові українського солдата, це означає, що ми досягли своєї мети. Красою, ми надихнули їх боротися за нашу волю, честь і славу всього українського народу.

– Треба максимально підтримати наших бійців у зоні бойових дій! – переконаний доктор історичних наук, фундатор Музею української пропаганди Павло Гай-Нижник, – Дівчата це зробили у доступний їм спосіб, їм це вдалося!

Нині вирішується питання виготовлення масового тиражу і передачі плакатів у військові частини.

				Міномет 2С12								
					РЛС		Україн-ський автомат					
				Один із спецбата-льйонів у зоні АТО	Марка автомобі-ля	Річка в Італії	Тонка облицю-вальна дошка					
							Япон-ський папір					
				Місто в Індії								
	Чоловіче ім'я		Світова мережа дорогих готелів							Чорномор-ська акула		Військо в 10 тис. русичів
	Буддист-ський храм	Відома колумбій-ська спі-вачка	Отруйний павук в Криму та Сер. Азії		Голланд-ський художник	Штат на півдні США						Спадковий титул у сім'ї монархів
						Метале-вий бочо-нок для пива				Народ в Індії		Острів у Середзем-ному морі
					Легендар-ний бага-тій, цар Лідії					Фінансо-ва устано-ва		
								Порода собак	Музичний інстру-мент	НЛО	Нота	
												Столиця Буркіна-Фасо
					Сотка землі	Давньо-грецький драматург						
							Україн-ський му-зичний гурт			Східна настольна гра		Вулкан на Камчатці

